

PANÍ SHERLOCK HOLMES

Neuvěřitelný a skutečný příběh Grace Humistonové, zvláštní
civilní vyšetřovatelky Policejního oddělení New York City.

BRAD RICCA

Paní Sherlock Holmes

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Brad Ricca

Paní Sherlock Holmes – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Paní Sherlock Holmes

*Vraždy, obchod s otroky a neuvěřitelný skutečný příběh
paní Grace Humistonové, zvláštní civilní vyšetřovatelky
Policejního oddělení New York City*

 P R E S S

2018

Mé mamince

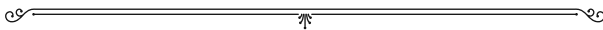
Obsah

Prolog	7
1. Skutečné detektivní záhady	14
2. Nezvěstná bruslařka	16
3. Koronerova skříň	26
4. Dívka od Heatherbloomu	43
5. Všechny ty drobné případy	65
6. Armáda zmizelých	96
7. Tajemný ostrov Sunny Side	109
8. Obr a křeslo	137
9. Lovkyně lidí z Harlemu	166
10. Bledý muž	175
11. Dveře do podsvětí	194
12. Po bitvě	209

13. Namířený prst	219
14. Muž, který se smál	230
15. Šaráda	239
16. Paní Sherlock Holmes	253
17. Otisky na hrdle	270
18. Poslední poklona	278
19. Armáda jediné bojovnice	289
20. Přichází vrah	302
21. Neviditelná místa	311
22. Pomsta svědků	321
23. Její temný pastýř	333
Epilog	345
Poznámka autora	365
Poznámky	374

Caveat emptor

Tento příběh je určen třem skupinám čtenářů, pouze jim. Je určen těm, kdo musejí vychovávat děti, těm, kdo musejí vychovávat sami sebe, a těm, kdo – aby mohli uvažovat o pozvednutí slabších – se sami cítí dost silní na to, aby tohoto cíle dosáhli tím, že unesou vědomí pravdy.

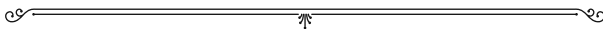
Nebot je to pravda a pouze pravda, o níž vyprávím. V celém mém vyprávění nenachází se jediná událost, která by nebyla všední každodenností v podsvětí každého velkoměsta. Je-li zapotřebí důkazů, noviny jich v posledních dvanácti měsících přinesly dostatek. Psal jsem pouze to, co jsem viděl na vlastní oči a slyšel na vlastní uši, a sepsal jsem to toliko pro ty, kdo by tím mohli získat.

REGINALD WRIGHT KAUFFMAN,
předmluva k románu *The House of Bondage*
(1910)

Vzešla-li kdy modlitba z hlubin zlomeného srdce,
byla to bezúčtčná litanie za ztracenou sestru.

EUSTACE HALE BALL, *Traffic in Souls:*
A Novel of Crime and Its Cure (1914)

Prolog

27. květen 1914

Masivní parolod *Olympic*, sestra potopeného *Titaniku*, zakotvila v New York City a spolu s ní zástup pasažérů, tisíce pytlů s poštou a jeden největší detektivní mozek na světě. To však byla pouze jedna část pravdy. Rozložitý muž s hnědou fedorou na hlavě sledoval v prudkém bouřkovém lijáku čtyři přízračné komíny *Olympiku*, které jako by v zamlženém ovzduší vystupovaly do vzduchu. Muž sklonil tvář a cílevědomě vstoupil do stanu označeného nápisem KARANTÉNA. Sotva prošel dveřmi, ocitl se před reportéry a jejich fotoaparáty, kteří doufali, že dostanou příležitost zvěčnit setkání tohoto muže, Williama J. Burnse, nejslavnějšího detektiva v Americe, s neobyčejným pasažérem *Olympiku* – sirem Arthurem Conanem Doylem, stvořitelem Sherlocka Holmese.

Když si uvnitř Billy Burns s Doylem potřásl rukama, bylo to teprve podruhé, kdy se ti dva od Doyleovy první návštěvy New Yorku v roce 1884 setkali. Burns nosil huňatý knír, kteří čtenáři znali z novinových ilustrací doprovázejících zprávy o jeho senzačních odhaleních. Doyleův tradičnější anglický knír byl větší, delší a přirozeně padl k jeho přimhouřeným očím. Lady Jean Doyleová, mladší žena sira Arthura, se usmívala na oba muže, kteří jako by byli vzájemnou reflexí svých smyšlenek. Burns, bývalý agent tajné služby, vyřešil mnoho velkých národních případů včetně smutné vraždy Mary Phaganové v Atlantě. Nato Burns investoval svoji slávu do Mezinárodní detektivní

agentury Williama J. Burnse, která nyní disponovala rušnými pobočkami po celé zemi. Často se o něm mluvilo jako o americkém Sherlocku Holmesovi. „V zločinu nejsou žádné záhady,“ prohlásil jednou Burns. „Záhadná zmizení mužů a žen... se prostě nedějí, a to z toho prostého důvodu, že každý čin, ať velký nebo malý, má svůj motiv, i když může být před všeobecným poznáním skryt.“

Doyleovi nasedli do Burnsova automobilu, který je vezl v doprovodu policejní eskorty do hotelu Plaza. Zatímco na střechu vozu bubnoval déšť, Doyle, devadesátikilový muž vysoký přes šest stop, sledoval z okna vycházející světla města. Uviděl osvětlený poutač s reklamou na Morton Salt s mužem v cylindru, a málem zalapal po dechu, když se klobouk náhle naklonil dopředu. Ulice s jednotlivě stojícími domy postupně nahradily budovy s podobnými štíty inzerujícími doutníky Blackstone a indickou omáčku Heinz 57 a byly vyšší než kostely. Na rozdíl od všudypřítomného hukotu automobilů zaslechl Doyle praskání biče jen zřídka. Koutkem oka zahlédl tmavý motocykl. New York se před ním předváděl, lhostejný vůči Doyleovu úžasu a současně s ním spokojený. Doyle se snažil vnímat všechny ty široké ulice a vysoké budovy. Některé, jako Woolworth Building, měly přes padesát pater. A nad všemi těmi patry se tyčila pozlacená špička, která měla vytvářet iluzi ještě větší výšky. Doyle se v sedadle opřel a napůl pro sebe zamumlal: „Pohled na New York mě přivádí k úžasu, ba omračuje.“

V teplém světle Plazy procházela skupinka mezi stěnami vykládanými vlámským dubem a zdobenými obrazy bavorských zámků. Pod lustrem ze železných hroznů korunovaných číšnicí se zpěněným püllitem v ruce se poté Doylea ptali reportéři na jeho názory na nesčetné otázky. Doyle, který věděl, že je v Americe velmi oblíben, si zastrčil ruce do kapes vestičky a s radostí reportérům vyhověl. Svěřil se, že se velice těší na několik dní strávených v New Yorku, než se svojí ženou odjede strávit dobrodružství v divočině kanadského pohoří Selkirk. Když se otázky začaly obracet k politice, Doyle přiznal, že nesmírně obdivuje plukovníka Roosevelta, a přiděлил mu přitom titul „nadlidský“. Spisovatel velice vzhlíží také k newyorské policii –

a pochopitelně i ke svému dobrému příteli Billymu „Hot Tabasco“ Burnsovi. Nato kolegu se smíchem objal. Nakonec někdo vznesl dotaz ohledně žhavých novinek z Anglie, Doyleova domova, kde bylo při sjezdu hnutí sufražetek u Buckinghamského paláce padesát osm osob zatčeno. Zastánkyně radikálního hnutí se snažily doručit královské rodině petici, ovšem patnáct stovek policistů demonstraci rozešlo a pozatýkalo její vůdčí osobnosti. Doyle si otázku vyslechl, nedočkavý odpovídat.

„Zajisté nás čekají drastické události,“ odpověděl, „a čekají nás brzy.“ Doyle hovořil kluznou, elegantní řečí formovanou vokály starého Skotska. „Představuji si, že dojde k hromadnému lynčování. Neboť anglický dav, je-li důkladně vyburcován, nerespektuje pohlaví a jeho hněv na vlastní hlavy ženy nejspíše přivolají.“ Reportéři si do poznámkových bloků pilně zapisovali.

Dalšího dne Doylea s chotí odvezli po pobřeží na návštěvu slavné věznice Sing Sing. Doyle trval na tom, aby ho na celých pět minut zamkli do samovazby. Všichni ostatní čekali venku. Nato se prošel stísněnou chodbou, kde přebývají vězni čekající na popravu. V kruhové místnosti na konci chodby Doyle zdvihl zavalitou nohu a posadil se do elektrického křesla. Zavřel oči a pokusil se něco pocítit. Poté se smíchem prohlásil, že černé křeslo – „Old Sparky“ – má navzdory svým „zlověstným drátům“ celkem pohodlné sedadlo. Nato šibalsky dodal, že „to byly nejkldnější okamžiky od chvíle, kdy přijel do New Yorku“.

Když se vrátili do Plazy, Doyle nahlédl do několika nejslavnějších newyorských novin. Při jejich čtení mu zrudl obličej. Rozzuřilo ho, že jeho předchozí slova o hnutí sufražetek nedopadla v Americe na úrodnou půdu. Aby svá slova osvětlil, dohodl se Doyle na rozhovoru s Marguerite Mooers Marshallovou z *New York Evening World*.

„Nic takového jsem neřekl!“ vybuchl Doyle, když se ho Marshallová zeptala na jeho výrok o lynčujícím davu, jenž by měl pronásledovat sufražetky. „Sám jsem odpůrcem tohoto hnutí,“ připustil Doyle. „Myslel jsem tím jen to, že by mě nepřekvapilo, kdybych se o lynčování doslechl.“

Lady Doyleová, hezká, štíhlá a oděna v růžové, se naklonila ke svému manželovi, aby mu zabránila říci byt jen jediné další slovo.

„Prosím,“ žádala lady Doyleová Marshallovou, „neříkejte, že podle něho bychom měli ty ženy lynčovat.“ Marshallová se na lady Doyleovou podívala a napadlo ji, zda Doyleův pravý Watson není právě ona. Nato v duchu přeformulovala otázku a zeptala se sira Arthura znovu: „Nepochybně je to pouze projev rozšířených ženských nepokojů a vzpoury,“ řekla Marshallová. „Vy nejste oponentem Woman's Progress?“

„Rozhodně ne,“ odpověděl Doyle. „Já bych ženám dopřál ty nejlepší příležitosti ke vzdělání. Já bych jim dovolil působit v umění a pracovat v profesích, jaké si vyberou.“ Na chvíli se zamyslel, aby to, co chtěl říci, vyjádřil jinými slovy.

„Mám rád ženy s důvtipem, které jej umějí používat,“ zavrčel Doyle. „Miluji a ctím ženy jako manželky a matky. Nemohu však schvalovat destruktivní kampaň.“

Lady Doyleová dodala, že jelikož se Velká Británie pyšní tolika ženami, kdyby tyto dostaly volební právo, musely by zemi vskutku ovládnout. „A kdo by chtěl žít pod vládou žen?“ zeptala se a vysokým hláskem se tomu zasmála.

„Přestože se hlásím k sufražetkám, uznávám, že já ne,“ souhlasila s ní Marshallová.

V článku, jenž následoval, nazvala Marshallová Doylea „největším, nejplavějším, nejbodřejším Angličanem, s jakým jsme se za dlouhou dobu setkali. Vyniká fyzickou zdatností, jakou si v pozdním středním věku zachovává tak málo Američanů; jeho vzpřímenost a absence přebytečného tuku vypovídá o jediném, o pravidelném pohybu pod širým nebem. Ještě ve čtyřiceti dvou letech se účastnil tvrdé fotbalové hry“. Článek doprovázela karikatura lynčujícího davu, pronásledujícího starou ženu označenou „sufražetka“.

Později toho dne Doyle navštívil Tombs, novou osmipatrovou věznici na jihu Manhattanu. Doyle se zoufale toužil setkat s Charlesem Beckerem, newyorským policistou, který byl usvědčen a odsouzen k smrti za vraždu bezvýznamného bookmakera jménem Herman Rosenthal. Tento senzační případ uchvacoval pozornost čtenářů novin po celé měsíce. „Je to proti pravidlům,“ zavrčel však hlavou správce věznice. Místo toho Doyleovi povolil

rozsáhlou soukromou prohlídku. Začali v nejnižším podlaží, v kotelně, a pokračovali směrem vzhůru přes sklady, uhelné bunkry, stísněnou tělocvičnu a tmavé mřížky ve dveřích, jež oddělovaly vrahy od zbytku světa. Doyle tam prohledal každý kout, jak napsal *Evening World*, „jako kdyby hledal nějaké vodítko k jakési fascinující záhadě“.

Doyle nazval zařízení „vynikající věznicí“. „Myslíte, že by se hodila k věznění sufražetek?“ zeptal se ho jakýsi reportér.

„Podle mě naprosto ideálně,“ odpověděl Doyle s uličnickým mrknutím.

Dalšího dne si Doyleův výrok přečetla mladá aktivistka hnutí sufražetek Inez Milholland Boissevainová. Rozčilil ji, ale přesto se mu zasmála. A napsala odpověď do novin.

Sir Arthur je druhořadý romanopisec a ještě horší prorok. Angličané páně Arthurova stupidního typu vyslovují v jednu minutu podobně pobuřující výroky o radikálech, a o další minutu později škemrají, aby radikálové zakopali válečnou sekeru. A ano, oni ji zakopou.

Doyle si to přečetl a odkašlal si. Začínalo se mu to vymykat z rukou. Doyleovi měli brzy odjet na dlouhé prázdniny do kanadské divočiny, ale ještě jim zbývalo několik dní v Gotham, aby situaci napravili. Doyle věděl, že jeho nejlepší obranou bude, když se spolehne opět na svého starého dobrého praktického detektiva. A tak při další příležitosti, když hovořil s reportéry, zůstal u svého denního chleba. Sherlock Holmes v jeho spisovatelské kariéře představoval průlom, ale přestože za to Doyle byl tomu chlapíkovi vděčný, roku 1893 ho nechal odejít do ústraní v povídce „Poslední případ“, v níž Holmes zdánlivě zemřel v Reichenbašských vodopádech v souboji se svým úhlavním nepřítelem profesorem Moriartym. Doyle si byl dobře vědom té ironie, že k neuvěřitelné přitažlivosti jeho povídek přispívá právě i frustrující tajemství obklopující samotného Holmese. O tom však Doyle před svým obecenstvem mluvit nehodlal. Příběhy o Sherlocku Holmesovi byly pokaždé hned rozebrány, sotva se v *The Strand*, *Collier's* a *The American Magazine* objevily.

Skutečnost byla taková, že Doyle, jenž vydával povídky o Holmesovi od roku 1887, chtěl psát úplně jiné knihy. Ale veřejnost bez Sherlocka nechtěla být, a snad ani sám Doyle, a tak se k detektivovi roku 1901 vrátil a o dva roky později ho nechal vstát z mrtvých.

„Nejhorší kritik, jakého jsem kdy potkal, byl jeden kornský rybář,“ vykládal Doyle reportérům. „Řekl mi: ‚No, pane, Sherlock Holmes se po tom pádu do vodopádů asi nezabil. Ale musel se nějak strašlivě zranit. Protože od té doby už není stejný jako dříve!‘“ Dav zatleskal. Doyle, který se opět příjemně slunil v obdivu svých čtenářů, nemohl odolat a dodal, že vzhledem k množství zločinu, o jakém slyší v New Yorku, „by dějiny Ameriky mohly být veselejší, kdybyste tu měli celou četu Sherlocků“. A vyslovil to jako *Shrrlock*.

Než opustil New York, našel si Arthur Conan Doyle čas na to, aby natočil několik krátkých výstupů v několika filmech. Spolu s manželkou se na okamžik mihl ve 22. epizodě komediálního seriálu *Our Mutual Girl*, jenž vyprávěl o dobrodružstvích mladé ženy v New Yorku. V krátkém záběru se radil o jakémsi případě s Burnsem. Osobně se Doyle objevil také v *The \$ 5 000 000 Counterfeiting Plot*, dramatickém seriálu o jednom Burnsově případě, a v *Universal Animated Weekly* číslo 117, tradičnějším filmovém týdeníku, který informoval o jeho návštěvě Ameriky.

Když bylo po filmování a rozloučili se s Burnsem, opustili Doyleovi New York. Odebrali se do Alberty v soukromém vlakovém vagónu – včetně privátního salónu –, v němž vysedávali v křeslech a dívali se, jak se vedle nich jako nekonečný obraz odvíjí rozlehlá divočina. Po jejich návratu domů do Anglie začala první světová válka. Do července 1916 francouzská řeka Somma, běžně plná čisté plynoucí vody, zrudla krví. Bitva na Sommě stála za jediný den život dvaceti tisíců britských vojáků. Jedním z mužů, kteří do tohoto nepředstavitelného počtu životem nepřispěli, byl syn sira Arthura Kingsley Doyle. I tak byl těžce raněn, ale jako zázrakem přežil. Ještě se zotavoval ze zranění, když se Evropou roku 1918 prohnala epidemie chřipky. Kingsley, kterému bylo pětadvacet let, onemocněl a zemřel. Manželé Doyleovi byli zničení.

Noviny uváděly, že sir Arthur Conan Doyle vystupoval tu a tam jako zastánce a praktik spiritualismu, takzvané parapsychologie, která usilovala o komunikaci s mrtvými. Po tragickém synově skonu Doyle oznámil svým přátelům, že se ke spiritualismu vrátil, neboť „válka nám předvedla zhroucení téměř každého sociálního a náboženského systému, který nám byl drahý“. Zhasínal světla, zažehával svíčky a mluvil do prázdna.

„Před nějakou dobou,“ pokračoval Doyle, „jsem uvedl, že vím o třinácti matkách – třinácti! –, které dostaly přímá sdělení od svých zesnulých synů. Objevily se pochybnosti – mírné pochybnosti – v jednom listu, který se ptal: „Co je to za matky? Jak se jmenují?“ Takže dnes už vím o třiceti matkách, které dostávají takové zprávy.“

„Miliony mužů a žen,“ tvrdil Doyle, „jako nikdy dříve v životě touží po nějakém znamení, po nějaké útěše.“ Válka a nemoc přivedly smrt na práh každého domu rychleji, než bylo dosud zvykem. Rodiče hledali své děti všude, kde se dalo, dokonce i v zákoutích posmrtné říše. Co Doyle popisoval, bylo ještě starší a ještě hlubší mysterium.

Doyle často citovával dr. Jamese Hyslopa, psychologa, který se aktivně věnoval parapsychologii s pomocí vědeckých prostředků a logiky. Hyslop řekl, že při snaze o komunikaci s mrtvými „mě zajímá jen jediné: Že nastává a že koresponduje s důkazy z tohoto světa“.

„Smrt neexistuje,“ prohlásil autor Sherlocka Holmese. „Je to jen závoj.“

Skutečné detektivní záhady

Pod hrbolatým stropem se houpala jediná elektrická žárovka. Vyzářovala horké bílé světlo. Muž se snědými rysy vkročil do kruhu jejího jasného světla, které odhalilo jizvu vedle jeho levého oka.

Snědý muž si rukou přidržel klobouk a přelomil nezapálený doutník. Prohlédl si celou místnost a nahlížel do jejích hladkých zákoutí pokrytých pavučinami.

„Haló?“ zeptal se. Jeho tón začínal zavrčením, než vystoupal výše.

Místnost páchla vlhkým betonem, dřevem a olejem. Za ním vstoupili ještě další dva muži. Jeden byl obrovský. Druhý malý a oblečený v overalu. Ten si všechno prohlížel pronikavěma, těkavěma očima. Hledal lesklé hřebíky. Tlustoch se potil. Zatímco snědý muž prohledával místnost, ten malý poklepal klouby prstů na stěny. Naslouchal jim, jako by k němu promlouvaly.

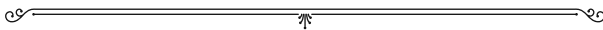
Nato zvedl ruku a všichni znehybněli.

Byly tam trubky a plechová cedule a několik pil na podlaze, ale jinak byla místnost víceméně prázdná, až na velký pracovní stůl u zdi. V rohu místnosti ležel pytel, od kterého si všichni udržovali bezpečný odstup. Po chvíli začal snědý muž našlapovat v pomalých kruzích po prkenné podlaze. Ostatní ho následovali do rohu, kde u spodní poloviny stěny ležely holé cihly. Tlustoch si svlékl kabát a poté i vestu.

Malý muž v overalu obhlížel velký stůl. Pokynul ostatním a ti se stolu chopili. Přesunuli jej stranou a podívali se pod něj. V podlaze chyběla prkna. Místo nich uviděli v betonovém podkladě usazené dveře, jakoby bránu do pekel.

Snědý muž poklekl. Otevřel dveře a zadíval se do černé díry v zemi. Znovu se zaposlouchali, zda neuslyší hlasy. Nebylo snadné určit, kam dveře vedou.

„Zavolejte ji,“ řekl muž, a skočil dovnitř.

Nezvěstná bruslařka

13. únor 1917

Christina Krugerová přitiskla obličej ke sklu a podívala se na ulici pod sebou. Čelní okno bytu její rodiny shlíželo do ulice z prvního patra domu. Po chodníku se procházela obvyklá směsice odpoledních kolemjdoucích v kabátech a kloboucích. V lezavém únorovém chladu kráčeli s taškami a svými dětmi. Přes řeku Hudson a na čtvrť Harlem prosvítaly přes mraky paprsky slunce. Když se mu zachtělo, padal i sních.

Dvacetiletá Christina otřela zamlžené sklo a přejela nehty po pavučině námrazy. Tak blízko u ledového vzduchu cítila tlak v plicích, to byl vedlejší účinek její nemoci. Tíhu obav však cítila jinde. Šířila se jí kolem žaludku.

Když před dvěma hodinami odešla její mladší sestra Ruth, byla nabalená v mnoha vrstvách starého zimního oblečení a na hlavě měla měkký klobouk. Musela vyřídít nějaké pochůzky, jak své sestře sdělila. A tak Christina, pojmenována po matce, sledovala jako vždy ze stejného okna sestru, jak odchází: Ruth svižně vykročila do kopce po Claremont Avenue, než odbočila na východ, přešla Broadway a zmizela za dřevěnými budovami. Christina dosud hleděla na stejné nároží a čekala, až na scénu přitanečí sestřin modrý kabát, orámovaný oprýskaným nátěrem okenního rámu. Ale kabát se neobjevoval.

To se jí nepodobá, uvažovala Christina. Ne. Ruth právě dokončila střední školu s dobrými známkami a nyní vyučovala na nedělní škole. Bude pryč jen minutku, tak ji sestra ujišťovala s tím svým úsměvem na rtech.

Jen minutku.

Jak se tak dívala ven na padající sněh, napadlo Christinu, že si její sestra možná vyrazila zabruslit. Zaplnil ji pocit nesmírné úlevy. To by dávalo smysl. Christina si v duchu hubovala, že ji to nenapadlo dříve. Ruth milovala bruslení nade všechno na světě a říkala přece, že musí ve městě mimo jiné vyzvednout brusle, které si nechala nabrousit. A také jí vyklouzlo, že se objevil nějaký nový chlapec z Kolumbijské, který se jí líbí. Christině se znovu ulevilo. Nyní, když jsou jejich rodiče v Bostonu, je na bruslení skvělý den. Ruth si dovedla udržet tajemství, to Christina věděla. Ale také věděla, že by ji sestra nenechala dělat si takové starosti. Navíc Ruth na bruslení nebyla oblečena, rozhodně nikoli na bruslení s někým z Kolumbijské. Christina si nemohla vzpomenout na jeho jméno.

Christina se rozkašlala a okno se znovu zamlžilo. Co když se i Ruth zase udělalo zle? Co když leží někde v nemocnici? Christina se otřásla, nebylo to tak dlouho, kdy se sama z jedné nemocnice vrátila. Nebo ještě hůř, co když Ruth ztratila vědomí a nyní leží někde tam venku na ledovém chodníku? Christina se podívala na hodiny. V tichém pokoji byl slyšet jejich tikot. Co když ji srazil na Broadwayi jeden z těch ohyzných automobilů? Christina pohlédla zpátky dolů. Stíny pouličních lamp se prodlužovaly jako plameny svíc. V duchu viděla Ruth, jak se usmívá. Tak ji v duchu viděl každý. Christina si nedovedla představit, kde by její sestra mohla být.

Christina zvedla sluchátko telefonu a dvakrát stiskla tlačítko vyzvánění ke spojovateli. Zatímco čekala, až se ozve její hlas, viděla Christina, jak se lidé, kteří před hodinami opustili své domovy, vracejí zpátky, jak kráčejí ve vlastních starých šlápějích. Nato Christinu konečně telefonicky spojili s její druhou sestrou Helen. Byla o tři roky starší a pracovala jako účetní v Mexican Petroleum Company na Broadwayi. Helen upřeně naslouchala malému černému kuželu, který tiskla k uchu. Helen byla velice věčná a praktická

bytosť po otci. Požádala Christinu, aby si vzpomněla na všechno, co jí Ruth říkala, než odešla. Christina jí přeríkala, že Ruth odešla těsně po jedenácté, aby zařídila nějaké nákupy pro matku. Šla do obchodu nechat proplatit šek na pětadvacet dolarů. Zaplatila několik účtů a vrátila se domů, kde předala sestře stvrzenky a naobědvala se. Nato Ruth řekla, že se musí stavit ještě v bance na rohu 125. ulice a Osmé avenue. A chtěla si vyzvednout brusle, které dopoledne nechávala nabrousit.

„Tak to si Ruth šla zabruslit,“ pronesla rychle Helen, která došla okamžitě ke stejnému závěru jako její sestra. Nejspíše na Notlek, Van Cortlandt nebo na kryté kluziště v Saint Nicholas. Po tom ujištění se Christina cítila o něco lépe.

Ale Helen, sotva zavěsila, si sbalila věci a odešla z práce. Vzduch byl mrazivý. Na zemi ležel sněhový poprašek. Helen se konečně ocitla v domovské čtvrti a vydala se po stopách své nejmladší sestry. Jejich rodinná banka, United States Mortgage and Trust Company, byla velká rohová budova se dveřmi z tmavého skla. Byla zavřena. Helen se rozhlédla. Mohl někdo vidět Ruth přicházet s penězi, které se chystala uložit? Stala se obětí loupeže? Helen se rozhlédla kolem sebe po lidech zachumlaných do kabátů. Pokusila se nahlédnout dovnitř do banky. Šlápěje u dveří se slévaly v jeden nepravidelný tvar.

Poté Helen obešla obchody na Osmé avenue v blízkosti 125. ulice. Zašla do Soamesova textilu, ale tam Ruth nikdo neviděl. Nato potkala souseda Johna Gerbiga a vyzpovídala ho přímo na ulici.

„Naposled jsem ji viděl, když zastavila v Gardellově papírnictví,“ odpověděl John a zavrtěl hlavou. Odhadoval, že to bylo někdy po druhé, ale ne o moc později. Helen se vydala ke Gardellovi, ale tam si na Ruth nikdo nepamatoval. A neviděl ji nikdo ani v obchodním domě Keysone. Helen byla zmatena.

O tři bloky dále navštívila Helen obchod Metropolitan Motorcycles v budově číslo 542 na Západní 127. ulici, v jedné z těch divných harlemských ulic, které vedou odnikud a vzápětí protínají další ulici v nečekaném ostrém úhlu. V mapě měla podobu prasklého stehu. Helena zvedla zrak. Byla právě asi jen dva a půl bloku severovýchodně od domova. Zblízka se obchod zdál být

velký a přitažlivý. Dveře se vyjímaly uprostřed mezi dvěma dlouhými okny. Helen viděla černé kovové motocykly vystavené za skleněnými tabulemi, vyzdobenými malovaným písmem. Na obchodě viděla cedule s nápisem BROUŠENÍ BRUSLÍ, a tak Helen zaklepala na dveře. Tenké sklo se zatřásl. Helen se zachvěla. Slunce již zapadlo. Obchod byl zavřen, což Helen v podstatě očekávala, a tak se vydala ulicí zpátky. Na rohu minula obchod s cukrovinkami. Přes okno tam prodávali sladká srdíčka s různými nápisy.

Byly tam taxíky na stanovištích a lidé za okny a Helen se zdálo, že se všichni dívají na ni. Cestou promluvila ještě s několika lidmi. Kdosi na ulici jí sdělil, že viděl dívku v modrém kabátě vycházet z obchodu s motocykly a mříť na východ. Helen se rozzářily oči. Ale proč by Ruth chodila na druhou stranu, pryč od domova? To nedávalo smysl. Nato si uvědomila, že Ruth zamířila pravděpodobně někam na kluziště.

Helen svižně vykročila k venkovnímu kluzišti Notlek na 119. ulici a Riverside. Věděla, že večerní bruslení ještě neskončilo. Helen obešla nízký plot a prohlížela si všechny ty lidi ve vlněných kabátech, jak se odrážejí a krouží kolem dokola. Snažila se zostřit zrak. Viděla ruce pevně spojené nad chladným bílým ledem. Heleniny oči zkoumaly otáčející se, pohyblivé postavy zřetelně se rýsující proti bílému podkladu, ale mezi nimi svoji sestru nezahlédla. V duchu si spílala, že nešla ze všeho nejdříve sem.

Nebe zatím zčernalo a téměř všichni se již vrátili do svých domovů, ležících vysoko i nízko v průzračném ledovém vzduchu. Helen věděla, že i ona musí domů. Ruth byla nejspíše na kluzišti, namlouvala si, ale asi odešla ještě před jejím příchodem. Helen rychle kráčela domů. Představovala si, že vstoupí do bytu a uvidí tam Ruth, jak si ošetřuje fialový oteklý kotník. Helen sestře pořádně vyhubuje a hned se tomu všechny zasmějí a dohodnou se, že jejich otec se nic z toho nesmí dozvědět. Když stále rychlejším tempem kráčela domů, její kroky chřupalý v ledovém škraloupu a ulici již osvětloval zpolovice tmavý měsíc.

Když se Helen vrátila domů, Christina plakala. A tak třiadvacetiletá Helen, která v sobě měla velký kus svého otce, zvedla telefonní sluchátko a požádala

o spojení s panem Alfredem Brownem, právníkem, který byl firemním poradcem Mount Vernonu a partnerem jejího otce v ropném koncernu. Henry totiž řekl svým dcerám, že stane-li se doma cokoli nepravého, mají bez prodlení zavolat právě panu Brownovi. Helena ho informovala o tom, co se stalo, a dvojice se ihned shodla na tom, že bude nejlepší povolat rodiče domů.

Cestou k nim do bytu poslal pan Brown jejich otci telegram. Stálo tam:

RYCHLE SE VRAŤTE DOMŮ, RUTH ZMIZELA.

V bytě se pan Brown snažil dívky uklidnit. Zavolał policii a za přihlížení Helen a Christiny ji zpravil o podrobnostech. Rodiče dorazili domů dalšího dne ráno. Byl svátek svatého Valentýna roku 1917. A hezká, osmnáctiletá Ruth Crugerová byla nezvěstná.

Byla tam někde venku, ve sněhu.

Ruth Crugerová se culila zpod vysoké záplavy vlasů sčesaných dozadu, ústa roztažena do klidného úsměvu. Měla na sobě hebké bílé šaty a ve vlasech velkou mašli. Ruce měla sevřeny v klíně. Její tmavé oči se skládaly z mnoha maličkých černých puntíků. Jak tak nehybně vyhlížela z titulní strany listu *New York Evening World*, s obličejem rozděleným záhybem v papíru a s ručně psaným jménem „Ruth Crugerová“ pod podobenkou, vypadala jako uzamčena v tom ručně kresleném kudrlinkovém rámečku. Rozhodně z ní vyzařovalo štěstí. Fotografie ve skutečnosti byla záměrně ořezána tak, aby neukazovala více než její obličej. Její otec Henry Cruger se na fotografii upřeně díval, i když to pro něho snadné nebylo. Nikdy by ho ani nenapadlo, že jeho dceru uvidí všichni tak brzy, ve večerním vydání 14. února, mezi zprávami o Německu a světové válce.

Henry byl nevelký a nenáročný muž. Jeho hlavu korunovala pleš lemována dvěma chomáči černých vlasů. Nosil tmavé kulaté brýle a pod nosem měl

knírek prokvetlý šedí. Henry byl účetním auditorem dobrého renomé a měl vlastní kanceláře na nádraží Grand Central Terminal. Předchozího večera právě večerel v Bostonu v hotelu Grand se svojí manželkou, když mu oznámili, že ho čeká dálkový hovor s jeho přítelem panem Brownem. Henry přiložil sluchátko k uchu a pokusil se mezi cinkáním stříbra rozpoznat hlas. Pan Brown mu sdělil slova, která mu nedávala žádný smysl. Henry se přesto přistihl, že přikyvuje a souhlasí. I se svojí ženou okamžitě opustil restauraci a v nula třicet nasedli do vlaku mířícího do New Yorku.

Později toho rána, již z domova, Henry sám zavolal policii. Přepojili ho na Čtvrté detektivní oddělení a Henry odvyprávěl příběh o zmizení své dcery. Téměř slyšel, jak detektiv na druhém konci telefonní linky škrábe do zápisníku slova jako *modrý kabát* a *měkký klobouk*. Když Henry skončil, detektiv mu řekl, že policie se s ním brzy spojí. Poté detektiv zavěsil a Henry si pomyslel, že mu určitě zapomněl říci něco důležitého.

Toho dne zůstal Henry doma, zatímco celá jeho rodina sledovala dveře a telefon. Henry se musel soustředit. V příchozí poště nesmírně pečlivě prohledával každou z hranatých obálek se strachem, co by v nich mohl nalézt. Ale nic tam nebylo. Henry musel být silný, už kvůli své rodině. A tak jí říkal samé dobré věci plné naděje. Nakonec se rozhodl, že by si měl najmout soukromého detektiva. Zatímco Henry sahal po opotřebovaném telefonním seznamu pro New York City, jeho dcera Helen tiše z malého bytu vyklouzla.

Henry již předal policii seznam míst, která mohla Ruth navštívit, včetně banky, obchodu s motocykly a papírnictví, u něhož zůstávalo záhadou, co tam Ruth mohla chtít. Takže když oslovil detektivní kancelář, předal jí tytéž informace. Také se pokusil vysvětlit, jaká dívka Ruth vlastně je. Jak je bystrá, že pomáhá v kostele a že se starala o svoji sestru Christinu, když byla nemocná, ale cítil, že všechna ta slova jsou k ničemu. A tak začal raději s čísly a fakty. Šla sem, poté tam, a nato zmizela. Henry zavěsil. Toho odpoledne se do bytu dostavili dva policejní detektivové. Detektiv Lagarenne byl vysoký a měl hnědé vlasy. Jeho kolega McGee měl také tmavé vlasy a vypadal jako Fatty Arbuckle. Když prošli dveřmi, Henry měl srdce až v krku.

Když dorazili detektivové, Helen byla ještě pryč. Chtěla se zeptat ještě v bance a v dalších obchodech, které byly předtím večer zavřeny. V půl jedenácté dopoledne zašla Helen nejdříve do obchodu s motocykly, ale měl ještě zavřeno. Přiblížila se k jeho dveřím a spatřila něco nového. Byla tam přenosná cedule s malou černou ručičkou ukazující dolů. Sledovala ten směr očima a spatřila malé schodiště, které vedlo pod chodník do jakéhosi sklepa, ale bylo zamčeno. Nato zkusila Helen banku. Bylo tam rušno, ale nikdo ani nenahlásil loupež, ani neviděl její sestru. V 12.45 se vrátila do obchodu s motocykly, ale bylo stále zavřeno. Malá černá ručička byla pryč.

Helen se vrátila do obchodu v půl třetí dopoledne. Konečně bylo otevřeno, a tak Helen prošla skleněnými dveřmi. Spatřila muže, který klečel u bicyklu a otáčel těžkým klíčem. Jakmile ji uviděl, vstal. Bylo oblečený v khaki. Usmál se na ni vřelým, trochu zpomaleným úsměvem.

„Ano?“ zeptal se. Hovořil s přízvukem.

Helen mu vysvětlila, že hledá svoji sestru, která si tu minulého dne nechávala nabrousit brusle. Popsala ji, včetně legrační čepice a modrého kabátu.

„Ano,“ odpověděl muž a přikývl. Jeho hlas zněl přerývaně, když hledal správná slova. „Dopoledne tu nechala brusle a odpoledne si pro ně přišla. Zaplatila mi a zase odešla.“

Helenino srdce v jediném okamžiku poskočilo a zase pokleslo.

„Jaké měla boty?“ zeptala se Helen. Muž se podíval na její nohy.

„Jako vy,“ řekl vesele a zvedl oči zpátky k těm jejím.

Helen se ještě zeptala, jestli muž viděl, kterým směrem sestra odešla. Chvilí přemýšlel, snažil se rozpomenout.

„Bylo 13.20. A šla na východ,“ odtušil a ukázal rukou tím směrem. Měl snahu jí ještě nějak pomoci, ale Helen se omluvila a poděkovala mu za laskavost. Rychle běžela domů, oznámit to otci. Henry s jejím příchodem pocítil bodnutí znepokojení. Ti dva detektivové – Lagarenne a McGee – právě odešli. Řekli Henrymu, že zatím nemají nic. Zato Helen něco měla. Alespoň směr.

Helen řekla otci o obchodě s motocykly. Henry okamžitě zavolal na Čtvrté oddělení a zanechal vzkaz. Díval se upřeně na svoji silnou dceru. Měla dobrý nápad. Když se vyčerpaně uchýlila do svého pokoje, Henry vyrazil sám ven, aby prohledal prázdné zchátralé budovy kolem 123. a 124. ulice. Jejich čtvrt patřila k těm pěkným, ale ty budovy ve stínech, vklíněné mezi uličkami a třídami, v ní pořád strašily, stále zabíraly místo. Henry slyšel dětský pláč a křik rodičů v podivných jazycích. Nahlížel do temných oken činžovních domů, tu a tam přitom zachytil něčí pohled. Tolik obývaných míst, známých i neznámých, bylo všude po celém městě. Rodiče a děti a psi a nemluvnata, ti všichni jako by vyplňovali každíčký neviditelný koutek, roztahovali město v nerovných švech. Jak se odpoledne ponořilo do noci, Henry se vydal na cestu domů. Zastavil se na schodišti jejich domu. Jeho oči to táhlo dolů, k zavřeným dveřím od sklepů. Sešel dolů po schodech a vstoupil do podzemí. Nervózně nahlížel do každého černého zákoutí, kde se stěny sbíhaly v černých stínech. Téměř slyšel, jak mu tluče srdce, jak se jeho zvuky odrážejí od studených zdí.

Dalšího dne si Henry oblékl kabát a vydal se na Čtvrté detektivní oddělení na Západní 123. ulici, v blízkosti Manhattan Avenue. Doprovázela ho pan Brown. Henry oznámil detektivům Lagarenneovi a McGeemu, že chce nechat prohledat celou čtvrt a udělat všechno, co jen udělat lze, co se týče publicity. „Chci, abyste prohledali všechny domy kolem dokola,“ dožadoval se.

Nato se Henry zeptal detektivů na toho muže, s nímž jeho dcera mluvila. Na muže od motorek, který má přízvuk. Detektivové mu sdělili, že je to přistěhovalec jménem Alfredo Cocchi. Lagarenne Henryho ujistil, že obchod den předtím osobně prohledal a prošel každý kout a že nenašel vůbec nic. Prohledali dokonce i sklep a komory. Henry trval na tom, aby toho Itala přesto nechali sledovat, ale Lagarenne ho s klidem ubezpečil, že k tomu není žádný důvod. Cocchi je bezúhonný člověk, provozuje svůj tamější podnik už rok a půl, má ženu a děti. Lagarenne Henrymu sdělil, že menší problémy byly s Cocchiho chotí, ale nic více. Henry se zeptal také na banku. Jestli se kolem ní nemohli potloukat nějakí zločinci a čekat na snadné cíle, které by měly v kapsách peníze. Policisté mu odpověděli, že to prověří.

Nastala odmlka, kdy se detektivové podívali jeden na druhého. Nato Lagarenne upřel zrak zpět na Henryho a zeptal se, zda jeho dcera neměla nějaký romantický vztah. Henry zíral skrz oba detektivy, jako by byli vyrobeni ze skla. Naznačovali mu, že se snad nechala unést nějakou milostnou mladickou nerozvážností, a nic víc? Henry se jich přímo zeptal, jak se mohou, co se týče jeho dcery, ptát na něco takového. Henry Cruger hleděl na svět v absolutních pojmech. Představa, že jeho dcera utekla s nějakým mužem, byla pro něho čirý nesmysl.

Poté mu Lagarenne sdělil, že našli první stopu, a zvedl poznámkový blok. Při obchůzce oblasti narazili na taxikáře, který měl ten večer cestu na 127. ulici a Claremont Avenue, jen blok od bytu Crugerových. Tam nabral mladou ženu, která odpovídala novinovému popisu Ruth Crugerové. Henry strnul. Taxikář vypověděl, že ženu naložil blízko Ruthina domova a vysadil ji nedaleko vstupu do podzemní dráhy.

Henry skryl zmatenou hlavu do dlaní. Detektivové ho upozornili, že nemá mluvit s novinami. Byla-li taxikářova slova pravdivá – a poukázali na to, že ona výpověď je dosud nepotvrzená –, hovořilo by to spíše o útěku z domova než o únosu. Musejí proto postupovat opatrně. Ještě nemají vlastně ani jméno toho taxikáře, vysvětlovali detektivové. Henry jim nevěřil.

Henry zuřil, že mu to detektivové neřekli hned. A proto, když mu později toho dne zavolal jeden reportér, rozhodl se na žádost detektivů o zachování mlčení nebrat zřetel. Byla to koneckonců jeho dcera.

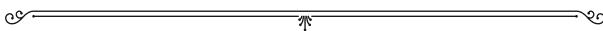
„Vzhledem je velmi atraktivní,“ vyložil Henry reportérovi. „Zajímala se více o studia než o společenský život. Doma byla šťastná a spokojená a jsem si jist, že neměla žádný milostný vztah. Právě se snažila zotavit z mírného přetížení, kterému se vystavila během přípravy na zkoušky, jimiž počátkem tohoto měsíce úspěšně absolvovala střední školu. Vyučovala na nedělní škole.“ Nadechl se.

„Nepatří k těm dívkám, které by se zdržovaly mimo domov, aniž by daly rodičům vědět, kde jsou,“ pokračoval Henry. Odskočila si ven pouze vyzvednout „pár bruslí připevněných k páru kožených bot“, uvedl. „Měla na

sobě dlouhý velurový svrchník.“ Opakování těch skutečností působilo na jeho neklidnou mysl jako posilující lék. Uvažoval o člověku, který mu snad pomůže, až si ta slova přečte.

V pátek odpoledne již všichni, kdo četli noviny – nebo se v chladných ulicích města lemovaných tramvajemi a automobily alespoň podívali na jejich titulní stranu –, věděli, že Ruth Crugerová je ta dívka z Harlemu, která zmizela. Titulek v *New York Times* 16. února hlásal: PODIVNÉ ZMIZENÍ POHLEDNÉ BRUSLAŘKY. Lidé po celém městě ten příběh četli a vrtěli přitom hlavami. Fotografie mluvila sama za sebe. Když se Henry toho večera konečně vrátil domů z dlouhé obchůzky po ulicích, kde sledoval a studoval každou lidskou tvář, kterou potkal, uslyšel, že jeho žena ve vedlejší místnosti pláče. Musí najít toho taxikáře.

Dalšího dne, v sobotu, přišla do budovy Čtvrtého detektivního oddělení drobná tmavovláska. Kráčela rychle, tělo nastaveno chladu, a za ruku vedla malého chlapce v mohutném kabátě, který mu zakrýval všechno kromě rozšířených očí. V náručí nesla žena uzlíček. Bylo poledne. Vstoupila do budovy a došla k recepci. Odkryla si hlavu a odhalila středně dlouhé vlasy. Poté oznámila, že její jméno je Maria Cocchiová a že její manžel Alfredo, jenž vlastní obchod s motocykly v Harlemu, je nezvěstný.

Koronerova skřín

4. březen 1905

Policista a lékař se blížili k dřevěné budově, která se opírala o roh ulice. Postupovali kupředu v pomalém běhu, příkrčení k zemi. V přízemí byl obchod se smíšeným zbožím. Měl zavřeny dveře a za okny byly vidět sklenice. Viděli, že po straně stoupá schodiště do prvního patra. Když se přiblížili, spatřili bílý nátěr vinoucí se po bocích schodiště. Vstoupili na ně a schody se rozdrnčely.

Dveře byly pootevřeny, a tak muži vklouzli dovnitř. Vešli do malého bytu složeného ze dvou pokojů vybavených jen několika málo kousky nábytku. Ve starém houpacím křesle vedle okna obývacího pokoje seděl zády k nim muž. Jednu nohu měl přehozenou přes druhou a v pravé ruce svíral fajfku bruyerku. Muži ho obešli, aby se lépe podívali. Brada mu spočívala na prsou. Z čela se mu na bílou košili táhla tmavá krvavá stružka.

„Sonta,“ řekl policista.

V Kingslandu ve státě New Jersey roku 1905 znal to jméno úplně každý. Joseph Sonta byl v městečku jedním z prvních osadníků a současně jeho nejbohatším občanem, přestože ve skutečnosti nikdo přesně nevěděl, co vlastně dělá. Sonta měl devět dětí, které se na něho vrhaly jako povodeň,

kdykoli se vrátil domů ze svých dlouhých dní trávených hraním karet a popíjením vína kdesi v zadním kamrlíku. Současně se zdálo, jako by v sobě neustále choval malý uhlík vzteku, který nikdy zcela nevyhasl. Byl to *padron* se srdečným smíchem od plic, který každý poznal na dálku. Kingsland byl sférou jeho působnosti již deset let. A nyní seděl mrtev v houpacím křesle, neboť ho někdo dvakrát střelil do hlavy.

Policista se začal rozhlížet po bytě, zatímco lékař bloudil rukama po Sontově těle. Toto nebyl Sontův domov. Byt patřil přistěhovalci jménem Giovanni Tolla. Podobně jako mnoho dalších obyvatel Kingslandu se Tolla dostal do Ameriky tak, že napsal Sontovi z Itálie psaní, do něhož přibalil určitý finanční obnos. O rok později Tolla, jeho žena Antoinette a jejich dvě malé dcerky Catherine a Mary přijeli do New Jersey pod příslibem práce. Dva mladí lidé, teprve čtyřicetiletí, byli velmi chudí, ale v městečku byli oblíbení. Antoinette, dobrá matka a manželka, byla velice zbožná. Měla hnědé oči a tmavě hnědé vlasy a byla velmi krásná.

Když muži opustili byt, došli k hloučku lidí shromážděných venku a položili jim otázky. Hlouček páchl po cigaretách. Všichni vyprávěli tentýž příběh: Viděli ženu, jak utíká prostředkem ulice od Tollova bytu s pistolí v ruce a křičí přitom: „*Gli ho sparato!*“

Policista se zeptal, co ta slova znamenají, a někdo mu odpověděl: „Zastřelila jsem ho.“

„Zastřelila jsem ho,“ křičela Antoinette Tollová, když utíkala po ulici.

Neutekla daleko. Našli ji u přátel, zhroucenou a hysterickou. Šerif James Mercer z Bergen County ji vzal do vazby a zavřel do vězení v Hackensacku, protože v Kingslandu žádné nebylo. Psal se 4. březen 1905, den druhé inaugurace Teddyho Roosevelta. O několik dní později, zatímco Antoinette dále seděla v cele, si jarní velká porota vyslechla fakta o jejím případě.

„První případ zabití, o němž budu hovořit,“ pronesl soudce Garretson, „je případ ženy, která měla údajně zastřelit muže, jenž seděl u ní doma. Podle důkazů vstoupila do místnosti, když k ní seděl zády, obstarala si pistolí a střelila ho do hlavy. Jestliže budou tato fakta prokázána, musíte ji obvinít z vraždy.“

Do tří hodin velká porota obvinila Antoinette Tollovou z vraždy prvního stupně. O dva týdny později ji čekalo soudní líčení před týmž soudcem. Obžaloba měla snadnou práci. Sontův syn Rocco, tehdy šestiletý, prohlásil, že byl na místě činu, a byl předvolán jako svědek. Uvedl, že jeho otec a pan Tolla si klidně povídali, když se zezadu přiblížila paní Tollová a jeho tatínka zabila. Několik Antoinettiných sousedů svědčilo v její prospěch. Někteří došli na stanoviště svědků, jen aby začali vzlykat. Jiní pouze krčili rameny. Nikdo z nich nemluvil anglicky. Jako tlumočník posloužil jeden místní student, mnozí se však obávali, že mladík podle všeho příliš neví, co dělá. Jakmile některý svědek ožil a několik minut rozkládal rukama, tlumočník přelouskal pouze několik vět mdlým, znuřeným tónem. Tápal po správných slovech a slovesných časech, ztrácel se v tom, co je fakt a co mínění.

Když nadešel čas na Antoinettinu obhajobu, došla žena na stanoviště a otočila se čelem k soudu. Řekla, že ji mrzí, že zastřelila Sontu. Sdělila tlumočnickovi, že ho zastřelila pouze proto, že ohrožoval její počestnost. Obtěžoval ji celé měsíce, vykládala Antoinetta, dokonce i před manželem. Ale jelikož je Sonta přivedl sem do Ameriky, její manžel měl strach se jí zastat. Nato Antoinetta sklopila zrak do klína. Řekla, že požádala o pomoc paní Sontovou, která jí poradila, ať si koupí pistoli.

„Abych ho postrašila,“ vysvětlila Antoinette.

Zhruba v půl druhé odpoledne dne 4. března přišel Sonta do bytu Tollových, jako obvykle bez ohlášení. Antoinettin manžel ležel v polospánku na truhle v obývacím pokoji. Při pohledu na Sontu, který vpadl dovnitř, velký a opilý, pan Tolla vyskočil a v záchvatu vzteku odešel. Antoinette přihlížela, jak její manžel odchází.

„Proč Giovanni pokaždé odejde, když přijdu já?“ zaburácel Sonta v hraném rozčilení, jakmile se svalil do svého oblíbeného houpacího křesla.

„Právě proto, že jste přišel,“ odpověděla mu Antoinette stojící k němu čelem. Nato sdělila tlumočnickovi, že Sonta se jí zmocnil a stáhl si ji do náruče. Držel ji násilím a začal ji líbat. Ona ho však kousla do ruky a podařilo se jí utéct na druhý konec místnosti.

„Já tě dostanu, i kdybych měl tvého manžela zabít,“ vyhrožoval Sonta. Oči měl zamžené alkoholem. „Tady v kapse mám pistoli,“ řekl, „a ještě dnes odpoledne tě dostanu.“

„Možná zabiju i tebe,“ pokračoval Sonta.

Antoinette utekla do kuchyně. Vlastní malou pistoli měla ukrytou v kapse zástěry. Popadla ji a čekala na příležitost, až bude moci utéct ke dveřím a jimi ven. Antoinette stála na místě, ztěžka dýchala a čekala na signál Sontova hlasitého chrápání. Jakmile ho uslyšela, rychle byt opustila.

Asi o půl hodiny později se Antoinette vrátila domů a našla Sontu, jak spí v jejich houpacím křesle. Svého manžela našla spícího v ložnici. Když se pokusila proklouznout kolem Sonty, popadl ji za paži, vytáhl svoji zbraň a znovu se pokusil stáhnout ji k sobě do křesla. Dýchal na ni, osahával ji. Vytáhla svoji pistoli a střelila ho do hlavy.

„Udělal jsi mi to,“ řekl jí umírající Sonta, „co jsem hodlal udělat já tobě.“

V soudní síni Antoinette trpělivě čekala, až skončí podivné zvuky tlumočení. Nato se žalobce zeptal, jak mohl Sonta cokoliv říci, když měl v hlavě kulku. Antoinette to zmátlo. Rozplakala se.

Odpoledne 26. dubna putoval případ před porotu. O dvě hodiny později byla Antoinette Tollová prohlášena vinnou z vraždy. Přetlumočili jí rozsudek a ona se na své lavici zhroutila. Nato ji odvezli zpátky do věznice v Hackensacku.

Další týden, když právě začínaly rozkvétat stromy, soudce odsoudil Antoinette Tollovou k oběšení následujícího měsíce, 9. června 1905. Po odvolání potvrdil Nejvyšší soud v New Jersey její vinu a znovu ji odsoudil k trestu smrti, který měl být vykonán 12. ledna 1906. Bylo projevováno několik osobních proseb od jejích přátel, ale guvernér Edward C. Stokes nad žádnou z nich nezaváhal. Když přišly Vánoce, krátké a chladné, na nádvoří věznice začali stavět šibenici.

Žena, jež svižně kráčela po schodišti budovy Essexského okresního soudu, byla vysoká, štíhlá a oblečena téměř kompletně v černém. Ti, kdo se za ní ohlédlí, spatřili jen drobné záblesky bílé barvy z rukávů a límcečku. Na hlavě měla velkolepý klobouk, jenž se nad ní vznášel jako velký černý pták. Ze zadní strany klobouku splývaly krátké záhyby čehosi, co připomínalo smuteční závoj. Jak spěchala po chodbách, kdosi si pomyslel, že je to jeptiška, a oslovil ji „sestro“. Když se její klobouk lehce naklonil dopředu, ženina ústa ožila drobným záchvěvem pobavení.

V soudní síni byla všechna místa obsazena. Když žena otevřela zadní dveře a vkročila dovnitř, několik galantních pánů v zadní řadě povstalo a nabídllo jí ta svá. Ona však kráčela dále, rovně jako šíp. V půli uličky vstal další pán a nabídl jí své místo. Zvedla hlavu, zdvořile odmítla a lidé si všimli, že je mladá a hezká a má uhlově černé vlasy a oči. Došla v soudní síni až úplně dopředu. U první řady jí své místo nabídl dokonce i zmatený žalobce, avšak žena odmítla. Odložila si kabelku na stůl a s pronikavým pohledem oslovila soudce.

„Paní Mary Grace Quackenbosová,“ prohlásila žena. „Za obhajobu.“

O čtyři roky dříve jeden muž hovořil v malé přednáškové síni na Washington Square v New York City. Táhl mu na padesát, měl mírné oči a hnědý plnovous. Zpod tmavého vlněného saka mu ležérně vykukoval kašmírový šátek.

„Myslete sami za sebe,“ vyzval obecnost a jeho oči zapátraly po těch, kdo mu snad doopravdy věnovali pozornost. „Buďte badatelé: Neprohlašujte nic, dokud to nemůžete jednoznačně podpořit rozumem.“

Byla to ikonická přednáška Williama Clarence D. Ashleyho, děkana právnické fakulty Newyorské univerzity, a každý ze studentů usazených proti němu, u nichž se očekávalo, že školu absolvují, ji znal nazpaměť. Když přecházel po čele sálu, občas zmizel za poněkud zvláště umístěným dórským sloupem, který trčel přímo uprostřed prostoru. Ashley se vždy nakonec znovu objevil na jeho druhé straně, zato jeho hlas zněl nepřetržitě. Za jeho denních

přednášek bývaly řady dřevěných sedadel zaplněné rozhodnými, vážnými mladými muži.

Ale nyní, při večerních přednáškách, byly rozestupy mezi studenty větší. A stejně tak jejich odlišnosti. Tu seděl Číňan, tu černoch, tu dokonce profesionální hráč baseballu, který se nedovedl ubránit zívání. Byli tam Rusové, Němci i židé. A byly tam i ženy, i když jich nikdy nebylo více než hrstka. Večerní přednášky žily vlastním životem. Nebyly snazší, byly prostě jiné. A tohoto večera hned v první řadě seděla žena oděna v bílém.

Paní Mary Grace Quackenbosová byla záhadnou postavou, dokonce i na poměry večerních přednášek. Šuškal se, že je to ve skutečnosti zámožná dědička, která se snižuje mezi studenty práv jen proto, aby zjistila, jak nejlépe ochránit rodinné miliony. Údajně byla vdána za jakéhosi doktora. Říkalo se dokonce, že bývala kdysi zpěvačkou a musela nastoupit studium práva jen jako trest od svého otce, který nesl jakési zvukné jméno. A všichni věděli, že chodívala na přednášky pozdě, protože věčně nakupovala ve městě. Při nočních přednáškách se podobné klepy pokaždé šířily. Pozdní hodina tomu nahrávala.

Součástí pravdy však byla skutečnost, že Grace byla na Newyorské univerzitě proto, že prestižnější právnická fakulta Columbia Law School ženy nepřijímala. NYU začala na svoji právnickou fakultu přijímat ženy v roce 1890, celých šedesát let před Harvardem. Ve městě nebyla žádná lepší volba. Což však neznamenalo, že NYU neměla svá úskalí. Jiná studentka práv jménem Clarice Barightová seděla právě na přednášce o majetkovém právu, když skupinka rozpustilých kolegů otevřela světlík a zasypala ji hromadou mokrého sněhu, přestože dívka trpěla horečkou. Od té doby se všechny dívky usazovaly raději do předních řad.

I dnes večer Grace seděla v první řadě, ne však proto, že by se bála živlu. Kromě toho by se sotva našel někdo, kdo by měl kuráž sypat sníž právě na ni. Seděla zkrátka vpředu, aby byla blíž u zdroje. Chtěla děkanu Ashleymu věnovat plnou pozornost. Vyučoval právo způsobem, který dával Grace absolutní smysl. Vždy začínal fakty. Podle jeho názoru neexistovalo žádné

správné řešení, existovala pouze logika dobré obhajoby. Cenil si názorů, ale základ spatřoval v samotném argumentu. Vyučoval o významu smluv a nenáviděl recitování. Slavná jména a případy pro něho neměly žádný význam. Ashleyho studenti se učili analyzovat fakta případu, nacházet v nich významné body a správně usuzovat tak, aby z těchto faktů dedukovali principy. Právě v takovém tavicím kotli myšlenek se podle něho mohl zrodit nejen dobrý právník, ale také dobrý detektiv.

„Mnohý dobrý tramvajový konduktér se nechal zkazit pošetilým nápadem, že by se mohl stát právníkem,“ říkával Ashley často. Grace tento zvláštní výrok slyšela v posluchárně mnohokrát a často přemýšlela nad tím, jestli ta slova nejsou určena právě jí. Ashley věřil, že právnícký titul může být užitečný pro ženy ze společnosti, ale pouze proto, aby docenily, jakým jednáním a mocí disponují právní zástupci. Právě to za hlavní Gracin zájem nejspíše považovali i její spolužáci.

A snad to tak někdy dříve i bylo. Ale časem se to začalo měnit. Za zvláště fascinující považovala Grace Ashleyho pohled na případy. Ashley pokaždé přišel, naklonil vousatou bradu a začal hovořit o tom, jak se případy dají využít k ilustraci určitého souboru učebních cílů, neboť stejně jako v reálném životě jsou jen zřídkakdy nasnadě přesné odpovědi na danou otázku. O konečné rozhodnutí v případě se Ashley nezajímal. Byl to pouze proces, co vyučoval a sledoval. Základní princip byl jeho svatyní. V posluchárně stavěl své případy na rozhovorech, veřejných zdrojích, dokonce na osobních zkušenostech. Budoval příběhy z úlomků. Nato Ashley dováděl své studenty k „aha“ momentu, při němž konvenční uvažování začaly trumfovat hlubší, zkušenější vhledy. Tato silná spojitost s životem – reálným životem – Grace hluboce zaujímal. A Ashley si studentky v přední řadě začínal stále častěji všímat.

Jednou při večerní přednášce se studenti rozhlédli a zjistili, že Grace na svém obvyklém místě v první řadě chybí. Po posluchárně se rozlehl šepot. Že by to vzdala? Vyhodili ji? Nebo snad něco ještě horšího?

„Ona teď chodí do denních přednášek,“ hlesl někdo.

S osobní pomocí děkana Ashleyho mohla Grace Quackenbosová přejít do regulérního studijního programu. Tříleté právnické studium absolvovala za dva roky. Dokončila je roku 1903 jako jedna z pouhých dvanácti žen v ročníku. Ihned dostala místo jako stážistka v newyorské Legal Aid Society, jež nabízela levnou právní pomoc chudým lidem. Roku 1905 získala oprávnění praktikovat právo před soudem ve státě New York, čímž se stala jednou z pouze asi tisícovky právniček v celých Spojených státech.

Jednou odpoledne Grace třídila poštu, když otevřela dopis od skupiny dívek z Wellesley College. Vyprávěl smutný příběh o ženě z New Jersey jménem Antoinette Tollová, kterou odsoudili na šibenici za to, že se bránila proti muži, jenž ji ohrožoval. Noviny o jejím případě nepsaly. Grace o ní nikdy neslyšela. Paní Tollová je nevinna, tvrdily ty dívky. A naléhavě Grace žádaly, aby jí pomohla.

Grace s tou ženou Antoinette Tollovou, o níž v dopise četla, pocítila zvláštní sounáležitost. Grace bylo šestadvacet let, stejně jako paní Tollové, a poprvé směla stanout před soudem ve stejnou dobu, kdy Antoinette zamkli do vězeňské cely.

Časně dalšího rána Grace odjela do New Jersey. Cítila se velmi mladá a nezkušená a neměla nejmenší představu, co by mohla dělat, až tam dorazí. Grace v tu dobu byla již celé dva měsíce plnohodnotnou právničkou, ale ještě nikdy neobhajovala člověka v soudním procesu. Rozhodla se obléknout celá do černého.

Grace došla navštívit šerifa Mercera do vězení v Trentonu, kde nyní drželi paní Tollovou. Šerif Grace oznámil, že oprávnění povolit jí návštěvu vězenkyně nemá. Grace se procházela mezi stíny věznic a uvažovala, co má udělat. Zatímco se snažila přijít na to, co by asi nyní učinil děkan Ashley, oslovil ji muž, který jí navrhl, aby se obrátila na otce Lamberta, tamějšího kněze, jenž poskytoval duchovní pomoc odsouzeným. Kněz ji přijal laskavě a sdělil jí

vše, co věděl o Antoinette Tollové. Otec Lambert v Antoinettinu nevinu silně věřil. Poradil jí, aby zašla rovnou za guvernérem, protože zbývá již jen velmi málo času. Kněz vyjádřil jen malou naději v Antoinettinu budoucí pozemskou přítomnost, řekl však, že se za ni modlí.

Ještě toho odpoledne nasedla Grace na vlak, aby navštívila guvernéra. Jak tak sledovala obdélníkové záblesky šedé a černé krajiny za oknem, uvažovala o tom, že její vyhlídky nejsou valné. Po příjezdu na místo čekala Grace hodinu, než ji guvernér přijal. Guvernér Stokes trpělivě naslouchal jejímu vyprávění o ženě, s níž se nikdy nesetkala. Když skončila, guvernér se zhluboka nadechl a pomalu odpověděl.

„Má drahá mladá dámo,“ řekl, shlížeje na ni shora, „vaše úsilí je marné. Ta žena je vinna a já s rozsudkem nemohu udělat vůbec nic. Právo musí dostat volný průchod.“

„Nicméně,“ dodal ještě po dlouhé odmlce a natáhl se pro tlustý spis na polici nad stolem. „Zde je protokol pro odvolací řízení. Máte-li zájem vzít si jej s sebou a prostudovat, nebudu vám v tom bránit.“

Grace opustila jeho kancelář s tlustou knihou v náručí. Když nasedala do večerního vlaku do New Yorku, věděla, že podle právního výnosu zbývají Antoinette Tollové pouhé dva dny života. Nebyla ani nepatrná šance ji zachránit, zvláště odtud z vlaku. Grace se pohodlně usadila, otevřela právní spis a listovala jím, dokud nenalezla odvolání proti rozsudku nad Tollovou od newjerseyského nejvyššího soudu. Poté si Grace v nočním vlaku přečetla rozhodnutí, které odepřelo Antoinette nový proces, a její oči se zarazily na následujícím odstavci:

Zdá se, že nebyla nalezena žádná jiná pistole než ta, kterou použila obžalovaná. Její výpověď o tom, že ji Sonta ohrožoval pistolí, i její výrok o jeho slovech poté, kdy mu byl prostřelen mozek, jsou evidentně smyšlené.

Grace se v sedadle narovнала. Proč se tam psalo „Zdá se, že nebyla nalezena pistole“? Proč „zdá se“? Jestliže nebylo Sontovy pistole, nebylo ani divu, že Antoinette usvědčili, neboť o sebeobraně nemohla být řeč. Ale Antoinette

jednoznačně tvrdila, že tu nějaká pistole byla. Grace si chvatně posbírala věci a opustila vlak ještě v Trentonu, odhodlána sledovat to nepatrné vořítko.

Když se Grace dostala zpátky, blížila se půlnoc. Zatelefonovala guvernérui Stokesovi a požádala ho, aby dovolil žalobci, aby jí poskytl přístup k procesním záznamům. Guvernér jí vyhověl a Grace si obstarala pokoj v místním hotelu. Snažila se usnout, ale dokázala jen zírat na malé nástěnné hodiny. Ručičky jako by se pohybovaly lehce a rychle. Antoinettě Tollové zbývalo méně než osmačtyřicet hodin života.

Další den byla neděle. Grace si promluvila s panem Koesterem, původním žalobcem v procesu, ale ten řekl, že mezi důkazy žádná zbraň není. Stopa vychladla. Grace chvíli uvažovala, pak dostala nápad. Jakmile sehnala adresu, vydala se navštívit okresního koronera, staršího muže jménem Morgan. Do jeho elegantního obydlí vstoupila v pět hodin odpoledne. Koroner právě seděl u starodávného harmonia a hrál „Nearer My God to Thee“. Mlčky nabídl Grace židli. V jasné osvětleném pokoji zdvořile naslouchala, poposedávala, zatímco Morgan tiskl klávesy a měchy. Když dohrál, Grace mu vysvětlila, kdo je. Přejel ji zrakem od hlavy k patě.

Grace se rozhodla neztrácet čas a jít rovnou k věci. Sdělila Morganovi, že se přišla podívat na pistoli odebranou Sontovu mrtvému tělu.

Morgan zaváhal. Ale poté, ke Gracinu překvapení, přikývl.

Nějakou dobu se přehraboval ve vedlejší místnosti, než před ni položil obálku, která ukrývala obsah Sontových kapes, když zemřel, včetně nějakých peněz. Vytáhl z ní rovněž pistoli, která byla podle zvuku plně nabitá. Ležela těžce na stole. Grace se zeptala, zda smí použít telefon.

Vyšla na chodbu, chvějíc se po celém těle. Zavolala guvernéra a oznámila mu, že Sonta pistoli měl a že odvolání bylo chybně zpracováno! Guvernér jí požádal, ať mu ihned předá k telefonu Morgana. Grace předala koronerovi telefon a snažila se neposlouchat, když si oba muži vyměňovali tichá, nesrozumitelná slova. Nato Morgan vrátil telefon Grace. Guvernér Stokes jí instruoval, aby zajistila od Morgana místopřísežné prohlášení a hned další den se dostavila k omilostňujícímu soudu.

Dne 11. ledna se tedy Grace objevila před porotou složenou z guvernéra, kancléře a šesti přísedících odvolacího soudu. Grace nebyla jediná, kdo za Antoinette bojoval. Několik států odtamtud list *Cincinnati Enquirer* po vydání pobuřujícího redakčního článku o Antoinette nasbíral v Cincinnati, Clevelandu a Pittsburghu dvě stě tisíc podpisů na její podporu. Bylo přítomno také několik hrabat a hraběnek z italského konzulátu. A na okres dorazil anonymní dopis, jenž sliboval, že nebude-li Antoinette propuštěna, vyhodí někdo věznicí do vzduchu dynamitem. Další dopis hrozil, že jestli kat v den Antoinettiny popravy opustí svůj domov v Newarku, aby se vydal do Hackensacku, bude zabit ještě před příjezdem. Italové nedělali velké cavyky. Ale teprve když Grace předložila soudu zbraň, nařídil tento pro Antoinette Tollovou okamžitý třicetidenní odklad trestu.

Grace byla radostí bez sebe. Současně věděla, že ji stále čeká spousta práce. Nyní musela vyvrátit, že Antoinette Tollová střelila Sontu do hlavy chladnokrevně zezadu, jak se v procesu zpočátku uvádělo. Grace se vydala z kapitolu rovnou do věznice. V doprovodu tlumočnicka zatočila za roh a poprvé v životě spatřila na vlastní oči Antoinette Tollovou.

Oznámila jí tu neuvěřitelnou novinu. Trvalo několik minut, než pohledná žena s dlouhými černými vlasy dosáhla dostatečné vyrovnanosti, aby byla schopna vyslechnout si podrobnosti. Poté ji Grace co možná nejohledupněji vybědla, aby jí vyložila všechny detaily příběhu. Grace si byla jista, že její tlumočnick je lepší než ten dosazený soudem.

„Sontovy nabídky vůči mé osobě začaly asi pět měsíců před tou tragédií,“ vyprávěla Antoinette. „Každý den jsem chodívala kolem železniční tratě jižně od města a sbírala tam kousky dřeva a ohořelého uhlí na topení. Byli jsme moc chudí, než abychom si ho mohli koupit. Sonta mě tam začal den co den pronásledovat a obtěžovat mě vytrvalými pokusy o sblížení. Nakonec jsem ho rozčíleně odmítla a pohrozila, že to povím svému manželovi. Sonta se tomu jen smál, a když jsem ke kolejím přestala chodit, abych se mu vyhnula, začal přicházet k nám domů a obtěžovat mě dokonce i v manželově přítomnosti.

Manžela ty návštěvy příšerně rozčilovaly, ale bál se vlivného Sonty a jeho pomsty, a tak se mu neodvažoval otevřeně postavit.

Odpoledne 4. března, jakmile manžel ve vzteku odešel a nechal nás o samotě, se mě Sonta opět pokusil získat násilím. Prudce jsem se s ním pohádala a nato mi začal vyhrožovat zabitím. Byl opilý a měl zcela bezohlednou náladu. Vytáhl z kapsy revolver, mával mi s ním před nosem a vykládal, že zabije mě, mého manžela Tollu, svoji ženu nebo nás všechny, ale že zkrátka bude po jeho a že před ním neuteču. Byla jsem strašně vyděšena. Snažila jsem se s ním mluvit rozumně, ale neposlouchal. Poté, pořád s pistolí v pravé ruce, vytáhl Sonta druhou rukou z kapsy velký svazek bankovek a nabídl mi, že si můžu vybrat. Buď si můžu vzít peníze a dát se mu dobrovolně, řekl, anebo mě zabije, udělá, co bude chtít, a pak zastřelí i sebe.“ Grace sebou bolestně škubla. Tlumočník v prvním soudním procesu přeložil většinu faktů chybně.

„V tu chvíli se ve dveřích objevil Sontův šestiletý syn Rocco, který si do té doby hrál venku na ulici. Dostal strach, když se na něho Sonta otočil a začal na něho křičet, a rozplakal se. V tu chvíli jsem utekla do kuchyně, kde jsem si vzala pistoli a zastrčila si ji do kapsy u zástěry. Při první příležitosti jsem vyběhla z vchodových dveří, kde jsem se potkala s manželem, který se právě vracel. Pokračovala jsem k Sontovi domů, kde jsem zůstala asi půl hodiny. Prosila jsem jeho ženu a nejstarší dceru Annie, aby něco udělaly a pomohly mi.

Když jsem se vrátila k sobě domů, Sonta stále seděl v houpacím křesle a kouřil dýmku. Můj manžel usnul v ložnici. Sonta po mně natáhl ruce a hrubě si mě stáhl na sebe. Měl rudý obličej a divný upřený pohled.

Ze všech sil jsem se snažila osvobodit. Byla jsem vyděšena. Sotva jsem věděla, co dělám. Popadla jsem pistoli z kapsy zástěry a dvakrát vystřelila. Oba výstřely zasáhly Sontu do hlavy, jeden pronikl lebkou poblíž pravého spánku.“

Když se Grace zvedla k odchodu, Antoinettiny oči znovu zalily slzy a pevně sevřela Graciny dlaně, jako by ji nechtěla nechat odejít. Nato se obrátila k tlumočnickovi a se smíchem ho požádala, ať řekne Grace, že jí připomíná černý hrozen vína. A v Itálii, vysvětlila Antoinette, znamenají černé hrozny

šťestí. Při tak blízkém pohledu na Antoinette si Grace všimla, že má žena jednu jizvu na čele a druhou pod spodním rtem.

Další den strávila Grace nějakou dobu v kanceláři koronera studiem lékařských záznamů z pitvy. Podařilo se jí konečně najít pitevní protokol a zjistila z něj, že Sonta měl celkem čtyři povrchová zranění: Dvě na místě, kde kulka vstoupila do pravého spánku, prošla mozkem a vyšla ven pod levou čelistí. To byl Gracin důkaz, že první a smrtící kulka nebyla na Sontu vystřelena zezadu. Popadla zprávu a strčila si ji do kabelky.

Grace opět nebyla sama. Klub Susan B. Anthonyové z Cincinnati se odvolal k samotnému prezidentu Rooseveltovi, aby Antoinette omilostnil. Prezident odpověděl, že „nemá pravomoc zasahovat do tohoto procesu a ani tak neučiní“. V době, kdy Italové po celých Spojených státech začínali mobilizovat svoji znovunalezenou politickou moc, zamýšlel se italský kněz otec Pozzi takto: „Stala se z Ameriky země, která zabíjí ženy?“ Guvernér Stokes se tím nenechal zviklat. „Neexistují jakékoli důkazy, které by vypovídaly o tom, že se Sonta někdy pokusil tu ženu napadnout,“ prohlásil. Kulka do zad není nikdy sebeobrana. Je to vražda. Grace čekal úkol přesvědčit ke změně názoru jak Stokese, tak ty, kdo sdíleli stejné přesvědčení.

Dne 9. února, když se Antoinettin odklad chýlil ke konci, udělili Grace další slyšení před omilostňujícím soudem v Trentonu. Grace předložila všechna přísežná prohlášení, jež nasbírala. Nejvýznamnější byl lékařský záznam z pitvy. Po své výpovědi ve velké soudní síni ve State Building se Grace vrátila na chodbu před síní. Přecházela po ní nervózně sem a tam takřka hodinu, očekávajíc osudové soudní rozhodnutí.

Když Grace zavolali zpátky do síně, dozvěděla se, že soud se rozhodl dát jí na vybranou. Jsou ochotni tady a okamžitě souhlasit se zmírněním trestu paní Tollové z oběšení na doživotní uvěznění – což bylo prakticky vše, k čemu měli ve skutečnosti oprávnění –, anebo jí udělí další třicetidenní odklad, aby dali Grace příležitost požádat před opravným a odvolacím soudem o zcela nový proces. Guvernér a jeho výbor rozhodli, že Grace přinesla dostatek nových důkazů, které by odůvodnily nové soudní líčení,

sami však neměli oprávnění to učinit. Žádali tak začínající právničku, aby učinila velice obtížné rozhodnutí.

A musela je učinit okamžitě.

Kdyby Grace přijala Antoinettino odsouzení k doživotnímu uvěznění, odsoudila by tak svoji mladou klientku k trestu až tragicky přehnanému pro ženu, která jednala v obraně vlastního života a cti. Požádá-li však Grace o nový proces a její žádost bude zamítnuta, žádné další odvolání již možné nebude a Antoinette zemře. Byla to hra s nejvyššími možnými sázkami. Toto ji děkan Ashley v právnické škole neučil.

Grace požádala o krátkou přestávku. Bylo jí vyhověno a ona se odebrala zpátky na chodbu. Antoinettin manžel Giovanni Tolla, který úzkostlivě čekal na výsledek jednání, si Gracin vážný výraz vysvětlil tak, že došlo k nejhoršímu možnému výsledku. Prosil Grace na kolenou, aby požádala soud, aby mu dovolil zemřít namísto své ženy.

Když ho ujistila, že taková oběť snad nebude nutná, vykročila Grace po chodbě ke kanceláři generálního prokurátora Roberta McCartera. Se starším prokurátorem se neznala, ale doufala, že by mohl být schopen poskytnout jí podobnou radu, jaké jí dříve dával děkan Ashley. McCarter ji pozval do své kanceláře, nevelké, ale nabitě velkými knihami. Choval se srdečně, ale upozornil ji, že její problém zůstává pouze na její individuální zodpovědnosti. On se necítí na to, aby do něj mohl zasahovat. Když za ní zavíral dveře, Grace ještě bodaly ostny jeho slov, ale současně si uvědomovala jejich pravdivost.

Grace se vrátila před omilostňující výbor a přijala třicetidenní odklad, aby se pokusila o nový proces. Modlila se, aby její rozhodnutí bylo správné. Grace měla oprávnění k praktikování práva pouze ve státě New York, a tak si najala místního právního zástupce z Newarku jménem Samuel Kalisch, aby jí vypomohl s předložením případu před opravným a odvolacím soudem. Toho večera se Grace ještě vrátila do věznice, aby Antoinette Tollové sdělila, že její agonie dosud neskončila.

O den dříve na nádvoří věznice oběsili přistěhovalce jménem Jerry Rosa. Několik hodin před plánovanou popravou se vyděšenému muži podařilo

nějak vykroutit dozorcí a zabarikádoval se v komoře. Nedostali ho ven přemlouváním ani pohrůžkami, nakonec se museli probourat zdí a kropit ho silnou požární hadicí tak dlouho, až byl zcela vyčerpán. Nato ho vytáhli z komory, napůl v bezvědomí a promáčeného na kost. Když konečně nadešel jeho čas, Rosa s duchem nepřítomným výrazem odpochoďoval na smrt, necelých třicet metrů od okna Antoinettiny cely.

Do konce Antoinettina odkladu zbývaly tři dny, a z Nejvyššího soudu stále nepřišlo žádné rozhodnutí. Grace jim svůj případ předložila již před několika týdny a byla již tak neklidná, že navštívila zvláště každého ze soudců, aby se jim připomněla. Takové postupy se nenaučila na NYU, ale jiné možnosti jí nenapadly. Hovořila o nezaznamenané zbrani a chybně přeložených výpovědích. Naléhavě žádala, aby vydali urychlené rozhodnutí.

Grace měla potíže i s návštěvami Antoinette Tollové. Jelikož její původní obhájce byl přidělen soudem, šerif ve věznici oficiálně neuznal Grace jako Antoinettinu obhájkyni. Byla to ta největší hloupost, jakou Grace kdy slyšela.

V předposlední den odkladu soud rozhodl, že byl předložen dostatek nových důkazů na to, aby se Antoinette Tollové dostalo nového procesu. Jedním dechem však dodal, že sám nemá pravomoc k tomu, aby případ takto pozdě znovu otevřel. Grace se hněvala, ale nehodlala se vzdát. Březnový termín omilostňujícího soudu připadal právě na následující den. Grace byla odhodlána vynutit si toho dne slyšení, protože to byl poslední den odkladu Antoinettina trestu. Současně podala zmateční stížnost pro omyl k Nejvyššímu soudu USA. Bylo to její konečné, zoufalé gesto, jímž chtěla odložit Antoinettinu popravu. Na stížnost bylo zapotřebí podpisu odsouzené, a tak se Grace znovu vydala do věznice. Antoinette otupěle napsala své jméno a Grace zase odešla.

Když Grace nasedla na pozdní vlak zpátky do Trentonu, na Východním pobřeží zuřila sněhová bouře. Grace se posadila zcela vyčerpána. Rozhlédla

se po vlaku a s překvapením zjistila, že naproti přes uličku sedí guvernér Stokes a čte si večerní noviny. Grace na něho chvíli civěla, aby se ujistila, že snad v otrásání vlaku nemá halucinace. Jakmile vlak zastavil, guvernér se s úsměvem vydal k ní.

„Stále pracujete na záchraně paní Tollové?“ zeptal se.

„Nevzdám se, dokud je alespoň nějaká naděje,“ odpověděla mu Grace.

Další den odpoledne udělili Grace desetiminutové slyšení před guvernérem a jeho výborem. Věděla, že je to pro ni – a pro její klientku – definitivně poslední šance. Grace jim sdělila, že tentokrát si nepřišla pro milost, ale pro spravedlnost. Nejvyšší soud rozhodl, že důkazy opravňují nový proces, ale že on nemá pravomoc ho udělit. Grace citovala názor jednoho ze soudních úředníků:

Její (paní Tollové) jednání při té příležitosti jasně ukazovalo rozvahu a promyšlenost: Kdyby však bylo předloženo vyloučené svědectví (ohledně předchozích sexuálních útoků a urážek), verdict v tomto zásadním bodě by býval mohl být odlišný. Dlouhotrvající a vytrvalý průběh snahy o mravní potupu ženy má na její mysl odlišné účinky než jediná žádost. Silný prvek promyšlenosti činu se projevil v pořízení pistole. Nemohu však souhlasit s tím, že nebyla-li pistole použita v sebeobraně, nebyla možná pořízena s tímto cílem, a jestli ano, z případu odpadá silný prvek předchozí promyšlenosti činu, nebo ho lze alespoň považovat za pochybný.

Grace zakončila svoji výpověď tvrzením, že jelikož se soudní dvory prohlásily za bezmocné v tom, aby napravily křivdu spáchanou na této ženě, je povinností omilostňujícího soudu postoupit důkazy coby soud první instance s porotou a na základě obsahu důkazů zvážit plné omilostnění.

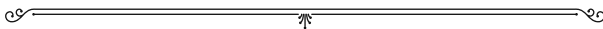
Byla to odvážná interpretace práva. A také poslední Gracin zoufalý pokus. Doufala, že její právní argumentace bude přesvědčivější než opožděnost situace. Poté jejích deset minut vypršelo.

Když Grace zavolali zpátky do síně, vyslechla si, že guvernér po hlasování výboru s výsledkem šest proti dvěma zmínil Antoinette Tollové trest smrti na

odnětí svobody v trvání sedmi a půl roku. Bylo to poprvé a jedinkrát v dějinách státu New Jersey, kdy omilostňující soud zmírnil udělený trest smrti. Vzhledem k tomu, jakou dobu již Antoinette ve vězení strávila, a při dobrém chování by se mohla dostat na svobodu zhruba za pět let.

Grace, dáma v černém, konečně oznámila Antoinettě výsledek. Žena vykřikla štěstím a slíbila, že zasvětit čas strávený ve vězení tomu, aby se co nejdříve vrátila domů ke své malé rodině.

Grace vyšla z věznice naplněná obrovským uspokojením. Nějak jí to celé vyšlo, i když nikoli přesně tak, jak si představovala, ale lépe, než se obávala. Celá tato nelehká zkušenost sestávala z jednoho překvapení za druhém. Byly chvíle, kdy ji právo téměř absolutně zklamalo. Bylo to jen díky souhře tvořivé, těžké práce a malého okénka štěstí, že se Grace podařilo zachránit Antoinettě život. Grace nad tím žasla. Fakta byla důležitá – Antoinettě zachránil život Gracin objev pistole –, ale šťastný výsledek se dostavil pouze díky rychlému uvažování a velké představivosti. Grace si to dobře zapamatovala. Cestou z věznice mījela nádvoří a spatřila na něm dřevěnou šibenici tyčící se proti nočnímu nebi, vysoká a prázdná.

Dívka od Heatherbloomu

Únor 1917

Detektivové z New York City usadili Marii Cocchiovou na židli. Malý chlapec, vysvobozený ze sevření vlněného kabátku, se tiše posadil vedle ní a očima visel na mužích. Paní Cocchiová mluvila rychle a italsky. Vlasý měla rozčuchané do všech stran. Když se uklidnila, vyložila detektivům vše, co její manžel dělal v hodinách před svým zmizením.

„Přišel asi v 12.20,“ vypověděla Maria. „Chtěl se co nejdříve naobědvat. Připadal mi nervózní a podrážděný, ale moc jsem se tím nezabývala.“ Manželé Cocchioví nebydleli v obchodě s motocykly, nýbrž v malém bytě nedaleko odtamtud, na Manhattanské 75.

„Poslední dobou má hodně práce, takže je nervózní téměř pořád,“ vysvětlovala Maria. Chlapec přihlížel, jak si detektivové dělají poznámky. Uzlíček v Mariině náruči se pohnul, byla to novorozená holčička. Maria si zastrčila miminko zpátky mezi klopky kabátu a pokračovala.

„Najedl se, aniž by řekl slovo,“ vyprávěla rychle, „a pak vstal a chvilku si hrál s malou. Nato mě požádal o deset dolarů. Řekl, že musí zaplatit účet za elektřinu. Dala jsem mu je, on řekl ‚ahoj‘ a odešel. Někdy účet za elektřinu

nezaplatil,“ připustila jeho žena. Ale byl to „vynikající mechanik, který dovedl vydělat peníze“. A „obchodům se dařilo“.

„Myslela jsem, že půjde rovnou do obchodu, ale asi za půl hodiny telefonoval nějaký pán a říkal, že obchod je zamčen a že chce svůj motocykl. Obvolala jsem všechny nemocnice ve čtvrti a všechny naše přátele, abych Alfreda zkusila najít, ale nikdo ho neviděl.“ Detektivové si všechno zapisovali.

„Dokážu se postarat o své děti,“ opakovala stále Maria. „Postarám se o své děti. Dovedu se o sebe postarat.“

Detektivové Marii Cocchiové řekli, že jejího manžela vyslýchali a rozhlíželi se po jeho obchodě ve čtvrtek před polednem.

„To je divné,“ řekla paní Cocchiová. „Manžel se mi o tom vůbec nezmínil.“

Když dokončila výpověď, detektivové se vydali zpátky do obchodu s motocykly. Byl zamčen visacím zámekem, a tak popadli kleště a otáčeli ocelí, až se celá zprohýbala. Venku se shromáždili lidé a sledovali, jak Lagarenne a McGee pomalu vcházejí dovnitř. Podruhé všechno důkladně prohledali. Z ulice bylo možné vidět jen velmi málo, s výjimkou velkých černých mašin za okny. Byla to celkem vzato typická umouněná newyorská budova. Detektivové odešli brzy. Odnesli si s sebou několik dokumentů, ale to bylo vše.

Nato začali detektivové opět klepat na dveře v sousedství. Totéž dělali reportéři od novin, kteří se tam začali objevovat. Noviny začaly z výpovědí sousedů, zákazníků a přátel skládat jako mozaiku profil Alfreda Cocchiho, muže prověřovaného policií, který nyní záhadně zmizel. Začínaly ho popisovat v číslech: pětatřicet let, pět stop a sedm palců, jedenašedesát kilo. Cocchi nenosil vousy a měl bledou plet, což bylo u Itala neobvyklé. V době zmizení měl na sobě zelenou čapku, tmavohnědý svetr a šedou hedvábnou košili. Nosil černé boty a ponožky. Momentálně byl klasifikován jako pohřešovaná osoba, stejně jako Ruth.

Cocchiho přátelé ze sousedství pokradmu vykládali detektivům také to, co si každý z nich myslel. Když se u jeho dveří ve středu objevila policie, byl Cocchi vyděšen. Ne proto, že by měl něco společného s tou dívkou z Harlemu, ale pro svůj italský původ. Touto dobou se zdálo, jako by

všichni ze všeho obviňovali horkokrevné Italy, zvláště policie. A obzvlášt po Petrosinovi. Za Cocchiho zmizením není nic nekalého, tvrdili jeho přátelé a sousedi. Měl jen strach. Zřejmě odjel za svojí rodinou domů do Itálie. Stejně na něho naléhali, aby vstoupil do armády. Detektivové našli mezi Cocchiho věcmi dopis, který tyto domněnky potvrzoval. Všechno ostatní, co našli v obchodě, potvrzovalo výpověď paní Cocchiové, že její manžel odešel narychlo. Kombinéza, kterou používal v obchodě, ležela uprostřed podlahy. Malá lavička byla převrhnuta. Zadní dveře zůstaly odemčeny.

Jeden reportér se zeptal Lagarennea na paní Cocchiovou. Ten ihned odmítl myšlenku, že by byla do věci nějak zapletená. „Ví o jeho obchodech velmi málo,“ řekl. Vysvětlil, že žena nejspíše jen žárlí a zlobí se, že její manžel odešel z domova. Proslychalo se totiž, že drží manžela zkrátka.

Detektivové jen pro jistotu prověřili dva další obchody s motocykly, které Cocchi kdysi vlastnil, jeden v Bronxu a jeden v New Jersey. Mezitím detektivové ze Čtvrtého oddělení navštívili harlemské zastavárny a vyptávali se na Ruthiny zlaté hodinky a absolventský prsten. Podle Henryho Crugera nesl prsten její iniciály zapuštěné v modré glazuře na hladkém stříbrném kroužku.

Tu neděli, když policie trochu polevila a život na širokých ulicích New York City zpomalil, odříkávaly davy v kostelech po celém městě modlitby za Ruth Crugerovou, ať už za dřevěnými oltáři, nebo v tichém prostoru lidských myslí. V šedém a bílém vzduchu se Ruth proměnila ve společné přání. Zvláště hlasitě svoji modlitbu odříkával nový baptistický kostel Washington Heights na 145. ulici a Convent Avenue. Kostel postavený ze žuly z Hurricane Islandu a bílého georgijského mramoru byl úhelným kamenem celé čtvrti a tyčil se z chodníků jako duch samotného Boha vytesán a vytepán do architektury. Crugerovi tam chodili každou neděli.

Kostel byl znám jako matka newyorských chrámů a dokázal pojmut tisíc farníků. Když byl plný, vypadal jako lokální verze posmrtného života. Vzadu za oltářem byla dubová stěna, kterou bylo možné odsunout a odhalit tak trpytivou stěnu modrého katedrálního skla. Lidé přicházeli z velké dálky,

jen aby si prohlédli tamější mechanickou křtitelnici, která zvolna stoupala z ploché podlahy z tajné podzemní komory.

Nedělní škola v prvním podlaží bylo jedno z míst, které měla Ruth nejraději na celém světě. Síně Křesťanského úsilí byla místem, kde mohla Ruth vysedávat s dětmi. Místnost pro nemluvnata uzavírala dvojice posuvných dveří. Tam si Ruth hrávala s malými děvčátky, předčítala jim biblické příběhy, vstávala a usmívala se, když si pro ně přišli rodiče, zdvíhala jejich malá tělíčka vysoko do vzduchu. Ruth se mezi těmi rozzářenými, bělostnými děťátky vždy usmívala. Vyprávěla jim o chudé vdově z Lukáše 21:1–4, která vhodila do chrámové pokladnice pouze dvě drobné mince, ale tím darovala více než všichni bohatí dohromady.

Avšak tuto neděli tatáž děvčátka v šatečkách a stužkách přicházela s hlavičkami sklopenými v neochotě poddat se tak brzkému zoufalství. Pomalu se shromáždila na faře a mlčky klesla na kolena. Některá z nich plakala. Plakala mnohá. Reverend Pattison, vysoký, pohledný muž, vešel do místnosti a posadil se mezi ně. Reverend Ruth často chválil a někdy ho také vídali, jak ji povzbuzuje. Osobně ji pokřtil, před rokem, na Velikonoce. Jak tak seděl ve svém stádečku, všichni se společně modlili za Ruthin bezpečný návrat.

V jiné části kostela, za zavřenými dveřmi, sepisoval Výbor matek oficiální rezoluci, která mu sloužila jako vlastní verze modlitby. Zavrhoval v něm „hrůzné podmínky městských ulic, kde se naše dívky a chlapci bez ochrany nemohou bezpečně procházet.“ Rezoluce byla přijata s nadějí, že se všechny „matky New Yorku spojí, aby získaly lepší ochranu pro své děti“. Později, pod vedením téhož výboru, se dívky v kostele usadily do dlouhých řad a jaly se připravovat deset tisíc oběžníků s fotografií Ruth, které hodlaly poslat policejním komisařům a správcům hotelů. Výbor přiměl také promítače v biografech po celé zemi, aby na plátno před filmem *Chaplin strážcem veřejného pořádku* promítli její zrnitý portrét. Matky z výboru se rozhodly pokrýt celou zemi Ruthiným úsměvem. Nařídily zaslání její fotografie průvodčím, brzdářům i řidičům. Tyto ženy, které se scházely za zavřenými dveřmi,

zastupovaly vlivnou komunitu. Jejich jednání bylo měřítkem toho, nakolik milovaly Ruth Crugerovou. Její představou.

Později toho večera, když byl Henry venku, zazvonil v bytě telefon. Jeho žena Christina se zarazila, ale poté zvedla sluchátko. Na druhém konci slyšela jen vzdálené šumění.

„Viděla jsem vaši dceru,“ pronesl nato hlas ze sluchátka. Patřil ženě.

Paní Crugerová naslouchala, čekala, až žena znovu promluví.

„Na Manhattanské a 128. ulici, asi ve čtyři hodiny v úterý odpoledne,“ pokračovala žena. Paní Crugerová si to zapsala do poznámkového bločku u telefonu, jehož stránku již pokrývalo mnoho čísel.

„Byla to štíhlá dívka,“ vyprávěla žena v telefonu. „Měla dlouhý hnědý kabát, jaký podle novin nosí vaše dcera. Měla límec vyhrnutý přes obličej, ale viděla jsem, že vypadá tak nějak omráčeně. Plakala.“ Paní Crugerovou, která naslouchala plná pochybností, se poslední slovo přesto hluboce dotklo. Žena pokračovala: „Nějaký muž, asi čtyřicetiletý, a vůbec nevypadal jako cizinec, ji vedl za paži, pobízel ji k chůzi a debatoval s ní až vzteklým tónem. Zmizeli mi z dohledu na sever po Broadwayi. Nepřemýšlela jsem o tom, dokud jsem si nepřečetla v novinách o zmizení slečny Crugerové.“

Paní Crugerová se zeptala na její jméno, ale to už bylo na druhé straně linky ticho.

Když se Henry vrátil domů, jeho žena se třásla. Řekla mu o telefonátu. Henry se obrátil na poznámkový blok a zkontroloval svá čísla. V nepřítomnosti jeho dcery byla čísla to jediné, na co se mohl spolehnout. Vzhlížel k jejich naprosté absenci zastírání. A byl si jist, že mu dceru pomohou najít. Doba uvedená volající ženou nastala celou půlhodinu poté, kdy Ruth údajně odjela taxíkem se záhadným cizincem ze 125. ulice a Lenox Avenue, jak se dozvěděl od detektivů. Volající se o taxíku nezmiňovala, ale popis muže se až děsivě podobal. Byl to tentýž člověk?

Henry věděl, že nalézt v New York City čtyřicetiletého muže v kabátě je pravděpodobně nespelnitelný úkol. Snažil se tedy přehodnotit svůj přístup. Existuje-li nějaké spojení mezi těmi dvěma příběhy – jestliže muž, který postrkoval Ruth po ulici, byl skutečně tentýž, který ji naložil do taxíku –, Henry potřeboval nalézt taxikáře z příběhu, jež si vyslechl od detektivů. Ten řidič, doufal Henry, by mohl být jediný člověk, který by mohl určit totožnost záhadného muže i to, odkud on a Ruth přišli. Henry se uklidnil. Musel najít toho taxikáře. Musel najít toho řidiče.

Další den ráno Henry podnikl několik jízd taxíkem po celém Harlemu. Sledoval trasu, po níž se údajně ubírala jeho dcera. Seděl vzadu, očima sledoval míjející ulice města, všechny ty nohy a kabáty a klobouky. Zvonění koní ze starých časů bylo nenávratně pryč. Viděl, jak nebe lemují černé nosníky nadzemní dráhy. Skvěly se na nich velké nápisy Howard Clothes („Gentlemaní dobrého vkusu“) a Maxwell House („Dobrý do poslední kapky“). Minul ženu ve středním věku, která měla kolem krku motouzem připevněnou černou tabulku. Stálo na ní: POVOLENÍ ŽEBRAT ČÍSLO 2622. SLEPEC. Město mělo nyní dva obzory: leštěnou ocel nahoře a nerovné cihly a dřevo dole. Když Henry spatřil na chodníku policii, zavrtal obličej do límce kabátu. Ale sledoval je, sledoval všechny, ač ho bolely jejich úsměvy. Pátral po formě, opakování, odchylce. Henry Cruger, účetní a otec, se z nezbytnosti musel stát detektivem.

Ruth nikdo neviděl už čtyři dny. Později toho dne list *New York Times* uvedl, že policejní komisař Woods projevil „o případ osobní zájem“. Woods slíbil, že „všichni detektivové Čtvrtého oddělení, které bude možno uvolnit, budou pověřeni jejím hledáním“. Jenže každý den se sčítal k stále horšímu a horšímu závěru. Noviny – a vycházelo v městě již téměř dvacet deníků – psaly, že Henry Cruger si najal vlastní soukromé detektivy z agentury Martina Donnellyho. Vydali se do nemocnic a vrátili se s prázdnou. Henry nadále jezdil v taxících. Věděl, že jestli došla k metru, může být dávno někde pryč. Ale v takovém měřítku uvažovat nedokázal. Jediné, co dokázal momentálně uchopit, byl Harlem.

Ruth Crugerové nyní věnoval místo každý list ve městě. Henry chodil dvakrát denně na ulici a kupoval si každý plátek, na který jen narazil. Tiskl si je k hrudi, když se vracel nahoru po schodech, než odemykal dveře a nato je za sebou zase zamykal. Pročítal noviny jedny za druhými a studoval všechny různé výpovědi. Zdaleka nejlepší pokrytí měl *Evening World* a Henry měl rád tamějšího reportéra, a tak ho upřímně šokovalo, když otevřel *New York Times* a přečetl si v nich jméno toho tajemného šófera, jehož hledáním strávil tolik času. *Timesy* identifikovaly svědka jako Henryho Rubiena, tureckého taxikáře, který měl stanoviště na 125. ulici a Broadwayi. Rubien sdělil detektivům, že nabíral záhadný pár na Manhattan Street a vezl jej směrem z centra ke stanici podzemní dráhy na Lenox Avenue a 125. ulici. Slova se slévala do jediné rozmazané šmouhy, když Henry četl, jak nejrychleji dokázal.

„Vídál jsem ji v těch místech často,“ vypověděl Rubien. „Ale její jméno jsem neznal. Když nastoupila do taxi, poznal jsem v ní dívku, která často mívěla mé stanoviště. Jakmile jsem uviděl v novinách fotografie Ruth Crugerové, věděl jsem, že je to ona.“

Henry Cruger si narychlo nasadil manžety, rozběhl se ke dveřím a již rázoval po chodníku. Míjel vozíky s ovocem a stánky s novinami a ubíral se k Broadwayi, přesně na totéž stanoviště taxíků, z něhož poslední dobou jezdíval. Henry se zeptal na Rubienův taxík. Kdosi mu ho ukázal a Henry se nestačil divit. Rubien byl jedním z těch mužů, jejichž taxíky celý týden jezdil. Jejich oči se setkaly a zdálo se, že se Rubienovi téměř ulevilo.

Vzduch na ulici byl mrazivý, a tak nastoupili do jeho taxíku a Rubien začal jezdit po městě. Henry Cruger, zatímco seděl na zadním sedadle a sledoval zezadu dobře známý obrys hlavy, nyní poslouchal zcela jiný příběh než ten, který mu vyprávěla policie. Rubien mu řekl, že si jeho taxík najali v úterý odpoledne v 15.15 na 127. ulici a Broadwayi. Mladý muž, sám, sestoupil z chodníku a objednal si vůz ze stanoviště na 125. a Broadwayi.

„Ten muž mi nařídil, abych přešel jeden blok na 127. a Manhattanskou,“ vykládal Rubien. „Přímo naproti Cocchiho obchodu.“ Rubien ještě řekl, že nato uviděl asi padesát metrů odtamtud dívku. „Vtom ten muž vyskočil z taxíku,“

pokračoval Rubien. „Popadl ji za paži a docela hrubě ji pobízел do auta. Řekl mi, ať je vezmu ke stanici podzemky, což jsem také udělal.“ Dívka, která šla trochu nejistým krokem, nesla nějaký balík. Rubien se nemohl podívat, co v něm bylo, aniž by byl příliš dotěrný. Uvedl, že dívka a muž spolu mluvili jako dobří známí. Rubien je vysadil dále od centra, u stanice metra Lenox Avenue na 125. ulici.

Rubien řekl Henrymu, že dívka vypadala přesně jako na těch fotografiích z novin a že na sobě měla „tmavý kabát“ a „široký černý klobouk“. Henry se zeptal, proč mu nikdy nic neřekl, když spolu jezdili v jeho taxíku, a Rubien odpověděl, že ho policie upozornila, že musí zachovávat mlčenlivost. A i nyní opět nastalo ticho.

„Vypadalo to, jako by předtím plakala,“ uvedl Rubien.

Henry si začínal být stále jistější, že podezření, které mu hlodalo kdesi kolem žaludku, ho vede k pravdě. Henry se zeptal, jestli ten muž, který taxík přivolał, byl Alfredo Cocchi, italský majitel obchodu s motocykly.

Řidič zavrtěl hlavou. Ten to nebyl.

Henry se zeptal znovu.

Taxikář Cocchiho znal. Byl to dobrý člověk. Nebyl to on.

Po odmlce Rubien dodal, že vyslechl dva lidi, jak se baví o tom, že ta dívka měla nějaký spor s rodiči ohledně jakéhosi studenta z Kolumbijské. Chlapce. Henry se v sedadle narovnal. Rubien popsal záhadného muže jako vysokého necelých šest stop a určitě mladšího třiceti let. Měl kulatý obličej, pěkně vypadal a byl dobře oblečen.

Henryho napadlo, jestli nyní sedí na stejné straně auta, kde sotva před týdnem seděla jeho dcera. A více než kdy předtím mu přitom vrtalo hlavou, na co asi v té chvíli myslela.

Když se Henry vrátil domů, před prahem jeho bytu stál další hlouček reportérů. A tak zastavil a promluvil s nimi, přestože byl unaven. Po rozhovoru s Rubienem měl poprvé za poslední dny pocit, že dostal alespoň nějaké odpovědi, takové, na kterých může stavět při jakémsi konstatování faktů. Poprvé měl Henry pocit, že může tvrdit něco hodnotného.

„Má dcera byla unesena,“ oznámil Henry reportérům. „Řeči o tom, že odešla dobrovolně, jsou neospravedlnitelnou urážkou Ruth i nás. Není to více než clona pro policejní šlendrián.“ Henry věděl, že detektivové nebudou na jeho prohlášení brát zřetel, ale takový výrok mu připadal jako fair play. Pomyšlení, že jeho dcera – jeho zlatá dcera se svým úsměvem a hláskem, který v jeho hlavě postupně utíchal – došla téměř určitě k nějaké úhoně, když opustila ten krámek páchnoucí po oleji, bylo pro něho zkrátka nesnesitelné.

Paní Crugerová nebyla ve stavu, aby se chtěla bavit s tiskem. Skrývala se za dveřmi ložnice. Každou noc probouzela všechny ostatní po domě tím, jak volala po své pohřešované dceři Ruth. Když se však od svého manžela doslechla novinky o Rubienovi, nakonec souhlasila, že promluví. „Má dcera by nikdy nezmizela takovým způsobem. Jediná možnost je, že ji někdo odvedl,“ řekla. „Jsem si naprosto jista, že je někde držena násilím. Kdyby byla živá a na svobodě, už dávno by se se mnou spojila.“ Henry byl na svoji ženu za ten výrok velice pyšný.

Tu noc, usazen v křesle, když jeho žena a dcery tiše odpočívaly za dveřmi svých pokojů, Henry sledoval, jak se na něho jeho pohřešovaná dcera dívá ze zarámovaných fotografií na stolech. Znovu si přečetl večerní vydání, snaže se v nich nalézt nějakou naději. Překvapilo ho, když v jednom listu našel dopis, který zveřejnila paní Cocchiová, manželka toho muže z obchodu s motocykly. Psalo se v něm:

Alfred: Věřím, že jsi nevinný, a věří tomu všichni tví přátelé. Prosím, vrať se domů. Vzpomeň si na náš šťastný manželský život – devět a půl roku soužití a děti.

Jednu chvíli byl snad Henry plný nenávisti, nenávisti k té ženě, jejímu italskému manželovi, k policistům, dokonce k lidem, jež vídal na ulicích, kteří ani nevěděli, kdo je jeho dcera. Ta nenávist ho burcovala k jednání. Ale nevydržela. Poté se Henry pokusil usnout. Nečekal na spánek snad ani půl

vteřiny, a již byl vzhůru, a jeho dcera tam byla s ním, usazena na protějším křesle, a usmívala se tomu či onomu. Snad se na něho dokonce zlobila, ale to Henryho nezajímalo. Hlavně že neplakala, jak o tom mluvil Rubien. Cokoli, jen to ne. Věděl jen, že nikdo nikdy nemůže poznat ani pochopit, jak mu je nyní, když mu sebrali jeho dcerušku. Nikdo. A tam, v té místnosti, měl Henry náhle pocit, jako by z něho někdo cosi vytáhl a na místo toho čehosi se vkradlo něco jiného. Cítil, jak to postává v rohu. Snažil se to ignorovat. Dýchal rychle a ztěžka.

Henry měl pocit, že celá ta záhada zaplavila jeho rodinu jako samo město: obrovské, ale dusivé, bezuzdné, ale domáhající se. Henry měl pocit, jako by teprve začínali poslepu tápat ven z ubohých rutin, které si pro sebe vytesali a které vedly z chodeb na ulice a do budov. Nyní rozlehlejší město v jeho mysli vyplnila nespílitelná naděje a zbědovaný strach – a nic mezi tím.

Dalšího dne si policejní komisař New York City Arthur Hale Woods klidně četl noviny, přestože seděl v prvním patře policejního ústředí. O patro níže jeho muži prohlašovali, že se možná přibližují k vyřešení záhady Ruth Crugerové. Soukromě mu sdělili, že jsou si prakticky jisti, že dívka zkrátka utekla z domova jako tolik jiných dívek před ní. Případ uzavřen, říkali. Jenže Woods hleděl na titulek **PODIVNÉ ZMIZENÍ POHLEDNÉ BRUSLAŘKY** a nebyl si vůbec jist, že nějaké „případ uzavřen“ bude stačit.

Woods odložil noviny zpátky na svůj kolosální stůl. Ruth byla pohřešována již týden. Policie využívala obrovského veřejného úsilí, aby rozhodila sítě po celém pobřeží Atlantiku. Některé noviny dokonce naznačovaly, že Ruth byla unesena a poslána do klikatého městského podsvětí obchodníků s lidmi. Henry Cruger věřil, že jeho dceru museli omámit nějakými drogami, než ji násilím naložili do taxíku a odvezli kdovíkam. Pan Cruger veřejně a s patrnou zuřivostí kritizoval policii: „Čtvrté detektivní oddělení nedělá práci, kterou by mělo dělat,“ sdělil Henry *Timesům*. Na ohromném stole měl Woods dva

křišťálové kalamáře a černý stojací telefonní přístroj, jehož kabel se vinul ke krabice na stěně. Byl tam také hnědý dřevěný interkom pro komunikaci se sekretářkou. Woods uvažoval o slovech pana Crugera.

Woods, vysoký a štíhlý muž, vstal ze židle a urovnal si tvídové sako. I ve svých sedmačtyřiceti letech nosil vlasy stále krátce střižené, stejně jako za starých časů, přestože někdejší čern už je dnes spíše jen zdobila. Na vytrvalé naléhání své nové vyvolené Helen si nakonec oholil knír, i když tím jen zvýraznil kruhy pod očima. Avšak s neteří J. P. Morgana je lepší se nedohadovat, říkával své polovičce.

Na dlouhém stole vedle jeho psacího stolu ležela městská mapa New York City děrovaná od připínáček. Menší mapy visely také na stěnách. Woods byl komisařem od roku 1914, když ho povýšil primátor John Purroy Mitchel, „chlapecký primátor“ New Yorku, kterého zvolili do pozice v pouhých čtyřiatřiceti letech. Po Woodsově malé inauguraci v úřadě si primátor, sám vysoký a štíhlý muž, vzal svého nového policejního komisaře stranou a řekl mu: „Jste pořádný blázen.“ Woods slíbil, že vyžene neřest, vyčistí město od gangsterů a ty mizerné mafiány z Černé ruky požene z New Yorku svinským krokem. To byla skutečně velká slova od bývalého učitele angličtiny z Grotonu.

Úřad komisaře ležel v prvním patře policejního ústředí, které se nacházelo v nové bílé budově na Centre Street 240. Žertem jí přezdívali Bílý dům. Stavba to byla obrovská, hučela elektrinou a měla vlastní dispečink. V podzemí měla střelnici se speciálními výsledkovými místnostmi pouze pro detektivy. Přízemí dříve obývala Italská jednotka. Někdy Woods chodíval na vyhlídkovou terasu, odkud byl výhled na celý blok. Dole v přízemí na protější ulici ho vítal pohled na bar jménem Headquarters. Na druhé straně a o něco dále viděl Woods plátěné stany italských dealerů zbraní, kteří prodávali pistole a obušky jeho vlastním policistům.

Dva týdny poté, kdy strávil svůj první den v pozici komisaře, se Woods, primátor a korporační poradce pro New York Frank Polk procházeli v době oběda davem na Park Row Plaza před městskou radnicí. Byl počátek jara, těsně po jedné hodině odpolední, a venku svítilo slunce. Z pohybujiho se

davu se náhle vynořil starý muž s propadlým obličejem. Namířil na primátora pistolí. Woodse od muže dělily dva skoky, ale nějak se mu podařilo překonat vzdálenost jedním jediným. Woods srazil starce k zemi, ovšem až poté, kdy mužova zbraň vystřelila v krátkém výbuchu ohně a kouře. Lidé křičeli a prchali do všech stran.

Primátor se narovnal a dlaněmi si přejížděl po obleku, hledaje krev. Byl nezraněn. Zato pana Polka zasáhla kulka do levé tváře. Zatímco Woods držel rádobý-atentátníka na zemi, objevil se nad ním primátor, který mezitím vytáhl vlastní pistolí.

„Proč jste se mě pokusil zastřelit?“ zeptal se.

Později toho dne, když policisté prohledali byt toho muže, našli lodní kufr plný dopisů a anarchistických pamfletů. Atentátník se jmenoval Mike Mahoney. Povoláním kovář už byl velmi dlouho bez práce. Ještě před obžalobou ho policie odvedla do místnosti na centrále, kde si ho prohlédlo dvě stě padesát policistů – všichni maskovaní –, aby vypovědělo, zda ho poznávají. Nikdo ho nepoznal. Obávali se nějaké záluďnější konspirace.

„Potýkáme se s neznámými silami,“ shodli se všichni.

Až do tohoto okamžiku na náměstí byl Woodsův hlas coby komisaře prakticky neslyšný. Proslýchalo se, že lidé na policejním ústředí ani nevědí, jak Arthur Hale Woods vypadá. Ale nyní – když skokem zabránil atentátu na primátora – získal Woods potřebnou moc k tomu, aby mohl začít uskutečňovat některé ze svých radikálnějších idejí. Místo aby dále jen kráčel, mohl se rozběhnout.

Za první rok v úřadu Woods pozavíral dvě stovky hledaných zločinců. Bojoval proti stávkujícím, Černé ruce, anarchistickým pumovým útočníkům, obnovil Italskou jednotku. Ustanovil nové předpisy ohledně uniforem, aby se mosazné knoflíky každého policisty třpytily stejně zářivě. Woods dokonce založil první domácí pumovou jednotku, která měla bojovat proti zahraničním špiónům a teroristům. Nyní ho znal každý.

Ale Woods nebyl pouze věčný pedant. Obrovská mapa města na jeho stole zahrnovala také obrysy jeho programu „hravé ulice“, v jehož rámci měla být

z některých ulic odkloněna doprava, aby děti z bytových domů mohly na ulici hrát baseball bez obav, že je srazí auto. Policisté rozmistrovali betonové bloky s cedulemi s nápisem OBJÍŽĎKA a děti v kalhotách s pasem až v podpaží a v bílých košilích nadhazovaly míčky. Mimo město, na modré části mapy, ležela také Woodsova kontroverzní Plovoucí stanice Harlem River, vodní ústředí uprostřed řeky Hudson pro případ nouze nebo teroristického útoku. Woodsova čiperná představitivost byla připravena na apokalypsy malého i velkého rozsahu. Dokonce zahájil ve čtvrti Flatbush projekt policejních psů nazvaný Štěkající oddíl.

Jak se Woods rozhlížel po mapě, jeho stín zakryl ulice Harlemu, jinak známého jako Italská čtvrt. Při pomýšlení na Italy si Woods vždy vzpomněl na svého přítele Joea. Pokaždé když Woods prošel vstupními dveřmi ústředí, čekal, že ze své kanceláře napravo vyjde se svým všeobjímajícím úsměvem Joe Petrosino, policista v nadživotní velikosti, který velel Italské jednotce. Woods dával v duchu přednost tomuto jeho obrazu před tím druhým.

Počátkem roku 1909 absolvoval Joe Petrosino tajnou misi v Itálii, kde měl vypátrat muže jménem Lupo, Vlk, pána podsvětí, který po sobě zanechával stopu mrtvých těl. Newyorské noviny však jeho misi prozradily a Petrosino byl zastřelen v krásných ulicích Palerma. Zůstala po něm žena a rodina. Když se jeho tělo vrátilo do New York City, jeho pohřeb v katedrále svatého Patrika navštívilo na čtvrt milionu lidí. Mezi nimi i policejní komisař Woods, jeho dobrý přítel.

Pozůstalí z Italské jednotky se zapřísáhli, že svého šéfa pomstí a Lupa chytí. Zatímco Petrosinovi důstojníci využívali tradičnějších prostředků – s pomocí nově schválených zákonů o zbraních a únosech –, nejmladší člen týmu, bývalý profesionální baseballista jménem Thomas McDonough, pokračoval v Petrosinově posledním plánu. Obstaral si perfektní krytí jako obchodník s ovocem v Malé Itálii a čekaje, až se Lupo ukáže a prozradí místo svého pobytu, zůstal v této roli celý rok. Když se Lupo konečně na ulici objevil, irský mladík s pomocí tajných služeb chytil Vlka jako člena skupiny padělatelů, čímž konečně ukončil jeho dlouhé vražedné tažení.

Události kolem Petrosina však nebyly jediným křížkem ve Woodsových záznamech. O rok dříve, 30. července, se časně ranní nebe nad ostrovem Black Tom nedaleko Jersey City rozzářilo mohutnou explozí. Byla tak masivní, že rozhoupala Brooklynský most. Na ostrově byla skladována munice a do vzduchu ji vyhodili němečtí agenti, kteří nechtěli, aby byla dodána Spojencům. Woods udělal, co mohl, aby po explozi uklidil a aby zjistil, kdo ji vyvolal. Ale ani to nezměnilo, že k ní došlo před jeho očima.

Noviny psaly, že Woods byl tím typem člověka, který se drží raději v pozadí. To však nebyla pravda. Jak tak stál nad mapou a sledoval, jak jeho vlastní dlouhý stín pohlcuje Harlem, uvědomoval si, kudy se případ té ztracené dívky bude ubírat. Než vstoupil k policii, dělal Woods reportéra pro list *Evening Sun*. Dosud tam měl přátele. A proto také věděl, jak rychle sláva toho příběhu zahoří a pohasne. Věděl, že sedí na dynamitu. A tak hned dalšího dne Woods převzal nad případem Ruth Crugerové osobní velení.

Woods ani nevěděl, že několik dalších armád je v bojové pohotovosti a jsou připraveny mu pomoci. Stovka dívek na Wadleigh High School se dobrovolně přihlásila k pomoci při pátrání po bývalé spolužačce. Podobně jako farnost se rozhodly k poštovnímu a telefonickému pátrání po všech okolních městech. Dospěly dokonce až do Saint Louis a Atlanty. Dívky telefonicky obvolávaly vzdálená místa a tvrdily, že pátrají po své ztracené sestře.

Čtvrť obklopující Wadleigh také nebyla zcela bez kontroverzí. Škola stála na 114. ulici mezi Sedmou a Osmou avenue a měla zapsáno kolem 2 700 studentek, jež vyučovalo zhruba osmdesát pedagogů. Ranní skupina se scházela od rána do dvou hodin, odpolední od jedné do pěti. Tyto časy dobře znali učitelé i studentky. A nejen oni. Po vyučování se od školy do všech stran rozcházely dlouhé zástupy studentek směrem k hraničnímu území, jež tvořila Lenox Avenue v Harlemu. Jen tři bloky odtamtud, mezi 110. a 112. ulicí, se zhruba ve stejnou dobu, kdy končilo vyučování, dával do chodu celý řetěz varietních podniků a míst zvaných kolotoče. Dívky krácející k domovům byly vítány zvuky pian vyhrávajících dixieland. Z temných průchodů se na děti usmívaly ženy se seschlým make-upem. Ale ještě horší – a mnohem horší –

byla tlupa chlapců, kteří se z těchto míst nespočtu potěšení vynořovali každý den přesně v pět hodin, aby se dívali, jak jdou dívky domů. Hojně se policii kupily stížnosti rodičů, kdykoli se tito chlapci snažili o dívky otírat, častovali je urážkami, pletli jim hlavy a zatahovali je do svých vulgárních narážek.

„Naše zodpovědnost končí ve chvíli, kdy děti vyjdou na ulici,“ ohradila se zástupkyně ředitele Wadleigh slečna Speirsová, když ji s problémem konfrontovali. „Co se děje na ulici, je záležitostí rodičů. V budově máme policistu..., ale ten nemůže dohlížet na každou žákyni po celou cestu domů.

Doufejme, že dorazí domů v pořádku,“ dodala.

„Stačí dávat na dívky pozor ve škole,“ prohlásila slečna Goodrichová, další učitelka. „Je to divné,“ dodala její kolegyně slečna Conantová. „Mě na ulici nikdy nikdo neurážel.“

Policie té oblasti mezi sebou přezdívala Nový Tenderloin, protože ji považovala za urozenějšího nástupce staré čtvrti červených lampiček v srdci Manhattanu. Policisté tvrdili, že gang, který dívky obtěžuje, se dal dohromady před čtyřmi lety. Policie dosud nevěděla, ani jak si říkají, věděla pouze, že se výrostci vynořili odněkud ze smetišť na východní straně, mluví nesrozumitelným žargonem a používají jakési tajné signály rukou.

Lidé natěsnáni na nástupišti podzemní dráhy zírali do blikajícího terakotového stropu. Světla ozařovala mozaikové dlaždice na stěně, které dohromady skládaly nápis „157. ulice“. Dav zahalen do kabátů a klobouků se tiskl ke stěně. Vstoupil tam po brídicovém schodišti pod rotundou okolo sloupů obložených bílými dlaždicemi. Když se podzemní dráha otevřela, primátor McClellan prohlásil, že „bez rychlejší dopravy nebude Greater New York ničím více než zeměpisným výrazem“. Podzemní labyrint všechny uchvátil.

Okolo řady lidí vrávorala mladá žena pohybem, který pod přerušovaným osvětlením působil trhavě. Blížila se k elektrifikované železniční trati. Uviděl ji muž v obleku. Rozběhl se k ní a popadl ji za ruku. Hukot vlaku zesiloval

a lampy nad hlavami se začínaly otřásat. Ve chvíli, kdy se vlak vyřítíl z černého tunelu, žena se odrazila a začala padat z nástupiště v okamžiku, kdy se ji muž pokusil stáhnout zpátky. Muž vykřikl o pomoc. Objevil se průvodčí a snažil se mu pomoci vytáhnout ženu zpět. Zatímco vlak všechny zalil světlem, hlukem a silou, vytáhli ženu nahoru. Zápasila s nimi, nato se dala do křiku.

Přistoupil k ní pár, starší a klidný, a snažil se ji uklidnit. Světla opět pohasla.

„Už dvě noci jsem nebyla doma,“ plakalo děvče. „Stalo se něco strašného, a já se bojím jít domů.“ Pár dívky nabídl, že ji odvede k sobě domů, aby se tam mohla uklidnit.

Zmizeli a muž si náhle uvědomil, že je to ta dívka z novin, a tak to honem běžel oznámit policistům. Detektivové zahájili důkladné prohledávání okolí stanice podzemní dráhy, pěkně od domu k domu, aby našli pár, který dívky pomohl. Když ji konečně našli, jednoznačně ji identifikovali. Nebyla to Ruth. Byla to vdaná žena, která rozčílila svého manžela.

A podobné historky se odehrávaly po celém městě. Chlapec v ošumělých šatech procházel přes Times Square a kličkoval mezi lidmi, kteří hleděli vzhůru k elektrickým nápisům. Před několika lety poutala pozornost všech dívka z obchodu se spodničkami Heatherbloom. Večer co večer se tam shromažďovaly davy a mravokárci si začali odfrkávat, když se elektrická tabule probírala k životu a přes provazy elektrického deště začala poskakovat postava mladé dívky. Nato mihotavé světlo začalo vířit a nadzvedávat dívky zářivě bílé sukně. Dívka od Heatherbloomu byla devět metrů vysoká a byla oslavována coby dosud nejvěrnější zobrazení ženy, jaké kdy kdo viděl. Tato cedule již byla pryč a nahradila ji reklama na olej Omega. Ale lidé se zastavovali a znovu civěli. A chlapec, jak se mezi nimi proplétal, šlápl na zmuchlaný kus papíru. Zastavil uprostřed pulzujícího davu a papír zvedl. Podíval se na něj a zůstal stát jako opářen. Na papíru byl napsán jediný řádek o tom, že pisatelka je zadržována na Riverside Drive. Podpis zněl Ruth Crugerová.

Užaslý chlapec si napsal vzkaz do kapsy a rozběhl se k nejbližší policejní stanici. Zazvonil na zvonek pod zelenou lampou. Čtvrté oddělení mělo poplach a poslalo na adresu z dopisu celý policejní oddíl. Policisté málem

vyrazili dveře, na tom místě však nikdo nebydlel. Prohlásili, že to byl jen nějaký nepovedený vtíp. Detektivové se mrzutě vrátili na Čtvrté oddělení. Bylo to jen další ze stovek falešných vodítek.

Na případ Crugerové nyní bylo přiděleno přesně čtyřicet detektivů. Všichni podávali hlášení kapitánu Alonzu Cooperovi, hlavě čmucharů ze Čtvrtého oddělení, jehož obličej připomínal mopse. Jak přicházely jednotlivé stopy, Cooper k nim přiděloval dvojice policistů, kteří v koordinovaném postupu pročesávali celé město. Sledovali každické vodítko, kdykoli nějaký domovník, soused a kolemjdoucí uviděl na kterémkoli místě Ruth Crugerovou. Vídali ji s cizinci, na parnících i v biografech po celém městě. Bylo plno mladých žen se šaty a účesem jako Ruth a žily v bytech naproti přes chodbu, od 90. ulice až po Hackensack, jenže žádná z nich nebyla Ruth. Byly to jen různé zrcadlové odrazy téže tváře. V tomto městě, v těchto týdnech, jakmile jste byla dívka s tmavými vlasy nebo jste nesla v ruce brusle, každý se za vámi ohlédl, anebo na vás přímo nepokrytě civěl.

Detektivové prozatím napočítali celkem 699 tipů, které jim na Ruth Crugerovou přišly. Obviňovali pana Crugera z jeho mediálního furiantství, které způsobilo takovou přílivovou vlnu falešných stop. Nikdo již nečekal, že se Ruth objeví na prahu s provinilým výrazem ve tváři a se snubním prstenem na prsteníku. Její matka zkrátka věděla, že Ruth by určitě alespoň zatelefonovala. I jen taková představa, kdyby se jí dostalo dostatečného prostoru, byla jednoduše nemyslitelná.

Několik roků předtím Woods kompletně zrevidoval způsob, jakým detektivové ve městě pracovali. Místo čtvrtého zástupce policejního komisaře přijal pod podmínkou, že se vydá do Londýna, aby tam pronikl do vnitřního fungování slavného Scotland Yardu. Woods zkrátka osobu detektiva – myslitele, představitele inteligence – chápal jako prestižnější roli než obyčejného policajta s obuškem, v němž spatřoval spíše celkem užitečného rváče. Woods sám býval vedoucím detektivního oddělení policie a měl možnost vidět, jak rivalita mezi odděleními znehodnocovala jeden případ za druhým. A když se vracel ze Scotland Yardu, měl na mysli jasnou představu: představu zdvořilosti a organizace.

Jakmile se ocitl ve velení, vytáhl proto Woods detektivy z policejních služeben a přesadil je do vlastních hnízd zvaných oddělení, po anglickém způsobu. Každé oddělení mělo svoji samostatnou budovu a svého velícího kapitána. Sídla oddělení se od obyčejných newyorských domů nelišila. Chyběly jim dokonce i charakteristické zelené lampy, které označovaly snadno identifikovatelné budovy policejní. Lišily se od nich i vnitřkem. V některých detektivních odděleních byly i ložnice a společenské místnosti. Třetí oddělení mělo v suterénu cely. Páté oddělení v Bronxu obklopovala zahrada s altány a popínavými rostlinami. Všechna oddělení byla vzájemně propojena sofistikovaným systémem přímých telefonních linek.

Čtvrté detektivní oddělení mělo třípatrovou budovu číslo 342 stojící na Západní 123. ulici, nedaleko Manhattan Avenue. Jeho teritorium sahalo od 59. ulice na jihu po Pátou avenue na východě a ze západu bylo ohraničeno meandry řeky Hudson. Čtvrté oddělení proslulo zejména kulinářsky. Když nebylo co řešit, navlékli si detektivové místo opasků zástěry a dali se do práce s novou plynovou troubou. List *Washington Times* vyslal reportéra, aby napsal rozsáhlý článek o této nové rase sofistikovaného muže zákona. Reportéra překvapilo, když jednoho z detektivů nachytil na lavičce, jak si čte *Bídničky* Victora Huga.

„Toto,“ řekl mu onen detektiv, poklepáváje na knihu prstem, „je jediný příběh o zločinci, který opravdu stojí za přečtení. Je to již potřetí, kdy doprovázím Jeana Valjeana při jeho úžasných a smutných dobrodružstvích. Předčítám příběh i ostatním mužům a společně z toho prožitku čerpáme mnoho potěšení.“

Woods a jeho bojovníci proti zločinu činili na New York velký dojem. List *Evening News* Woodse dokonce nazval „americkým Sherlockem Holmesem“. Woodsovi se to líbilo.

Dne 28. února, dva týdny po jejím zmizení, vydaly *Timesy* redakční článek o Ruth Crugerové. „Je to jedna z neproniknutelných záhad poslední doby,“ napsaly. „Je ještě příliš brzy na to, abychom ve prospěch slečny Crugerové ztráceli všechnu naději. Snad bude nalezena, a my v to stále věříme, ale je

prostým faktem, že navzdory všem přesvědčivým udáním, všem falešným vodítkům, všem řečem ze sousedství, které se zdají být zcela prázdné a nepodložené, zkrátka nikdo neví, kde slečna Crugerová je a proč vlastně zmizela. I ve spletitém životě přelidněných moderních měst se podobných záhad objevuje jen málo.“ Na případě nyní pracovalo padesát detektivů a všichni spadali pod kapitána Alonza Coopera ze Čtvrtého oddělení.

Led zimy začal konečně tát a Newyorčané opět přivítali svět, o němž si mysleli, že ho ztratili navěky. Kabáty putovaly do skříní a špinavé ulice omyl déšť. Kapitán Cooper si objednal oběd na Harboru B, aby se vydal na obhlídku nově oživších vod. I přes noc se policejní člun pohupoval po Pelham Bay a přejížděl reflektory po plujících kusech bílého ledu. Teploty byly dosud tak nízké, že byly všechny zálivy zmrzlé na kost. A přesto byla místa, která jim odolávala.

Také mimo město se svět měnil. Hlavní událostí byl momentálně Zimmermanův telegram, zachycená šifrovaná depeše, v níž podle všeho Německo slibovalo části amerického jihozápadu Mexiku, podnikne-li invazi do Spojených států, aby odvedlo jejich pozornost. Rakousko shromažďovalo vojenské jednotky kolem srbské hranice a Německo, Itálii, Rusko, Francii, a dokonce i Anglii opanovala vřava a jejich hlavní města zachvátila panika. Dne 5. března zahájil Woodrow Wilson coby prezident své druhé funkční období a vyhlídky na válku se zdály být o něco méně ponuré. V šedých vodách Atlantiku přibýlo k americké flotile dalších padesát ponorek, vrnely pod hladinou a „posílaly nepřátelská plavidla ke dnu“.

Také Ruth Crugerová, přestože byla stále nezvěstná, se měnila. Její fotografie šířena po celé zemi se rozrostla z portrétu na bustu zahrnující i její pěkně stavěný, plný hrudník. V jednom rozhovoru pro *Sun* její matka prozradila, že Ruth vloni v srpnu prodělala tyfovou horečku. Nemoc ji zanechala s lehce oslabeným srdcem, i když jinak se zotavila dobře.

„Mysleli jsme si, že snad to oslabené srdce způsobilo, že se zhroutila někde na ulici,“ vysvětlovala paní Crugerová. „Ale prohledali jsme každou nemocnici, a nezjistili jsme o ní nic.“

„Zkoušeli jsme nejrůznější metody,“ tvrdil Henry Cruger, „ale k výsledku nic nevedlo, a tak jsme se rozhodli využít publicity. Doufám, že tvář mé dcery začne být pro lidi natolik známa, že se každý otec a matka v Americe stanou na chvíli detektivy.“

Od 1. března byl k vyšetřování přidělen nový zástupce státního prokurátora John T. Dooling. Dooling, mladistvě vyhlížející muž s hustými černými vlasy rozdělenými po straně pěšinkou, objevil několik nových informací, které měly potenciál uvést vyšetřování znovu do pohybu. Dooling odhalil, že Ruth chodila bruslit – sama – do Van Cortlandt Parku a Central Parku častěji, než všichni tušili. To bylo v přímém rozporu s tím, co tvrdil tisku Henry Cruger. Dooling, který byl přesvědčen, že Cocchi jen zmizel kamsi pod zem, aby se vyhnul protiitalskému cítění, poslal Italovi otevřený dopis prostřednictvím tisku. Slíbil Cocchimu, že jestli se vrátí, bude s ním policie jednat čestně a spravedlivě.

Příběhy, které vycházely z kanceláře státního prokurátora, začaly poněkud třepit okraje oné usměvavé Ruthiny fotografie. Dooling odhalil ještě další historku: V neděli několik týdnů před svým zmizením měla Ruth cestou do kostela zvláštní incident. Cestou do nedělní školy chodívala vždy svědomitě po chodníku. Tuto neděli na křižovatce 127. ulice a Riverside uviděla na schodech do bytového domu sedět muže. Byl velmi dobře oblečen. U chodníku vrčel jeho černý automobil. Když ho Ruth mījela, muž se na ni usmál.

„Nechcete se svézt v mém automobilu?“ zeptal se jí.

Ruth neodpověděla a šla dále, ještě rychleji, ale cítila na sobě jeho zrak. Toho večera, po večeri, řekla o příhodě otci a své nejlepší přítelkyni, ale mnoho podrobností si nepamatovala. Nemohla si vzpomenout na mužův obličej. Věděla jen, že byl oblečen jako bohatý člověk a že měl příjemný uhlazený hlas.

Dooling hledal rovněž onoho „mladého muže“, jak ho označil, kterého viděl řidič taxíku Rubien. Dooling sdělil, že informátor, který si přeje zůstat

v anonymitě, předal informace o tomto muži do rukou Čtvrtého oddělení. Právě tato stopa vždy patřila k těm nejprovokativnějším. Čtenáři novin věděli, že „mladý muž“ je odjakživa synonymem „nápadníka“. Vyskytl se také další příběh o podobném mladém muži, který se zřejmě potloukal večer okolo Teachers College a oslovil tam dvě ženy. Jednoduše se k nim přiblížil a nabídl jim, zda nechtějí jít na večeři. „Řekl: ‚Jak se máte, slečno Smithová?‘ Když mladá žena odpověděla, že není slečna Smithová, muž na to řekl: ‚Vskutku nejste, ale jste jí opravdu velice podobná,‘ a nato se pokusil o navázání konverzace, kterou zakončil pozváním na večeři.“

Všechny tyto příběhy a s nimi to, co naznačovaly, rozčílily mnoho z Ruthiných přátel. Pastorovi rodiny Crugerových, reverendu Pattisonovi, se podařilo domluvit si pětiminutovou schůzku s policejním komisařem Woodsem. Po delším čekání byl Pattison konečně pozván do Woodsovy kanceláře a poté spolu muži hovořili přes hodinu. Pattison obhajoval Ruthinu pověst a snažil se Woodse přesvědčit, že Ruth se musela střetnout se zlem. Woods s tím nesouhlasil, protože si byl jist na pětadevadesát procent, že Ruth utekla z domova. Připustil však, že potenciál zbývajících pěti procent nikterak nepopírá. Pattisona tím překvapil.

Podobně znechucen policií a tím, co čítal v novinách o Doolingových takzvaných objevech, setkal se Henry se státním prokurátorem, mužem jménem Edward Swann. S jeho souhlasem poté Henry nabídl odměnu jeden tisíc dolarů za informace vedoucí k odhalení místa pobytu jeho dcery. Dodávané stopy měla prověřovat kancelář státního prokurátora. Swann přesto uvažoval o tom, že odměnu nabídne sám.

Od té chvíle vyřázel Henry Cruger večer co večer do kanceláře pana Doolinga. Přicházel vyzbrojen dopisy, které do jeho domu doručovala pošta toho dne. Přátelé a známí zaznamenali, že Henry Cruger za poslední dobu citelně zestárl. Bylo to patrné na jeho očích i tvářích. Nezbyvalo mu nic než plahočit se stále kupředu. Jeho dcera byla pohřešována již déle než týden.

Když se večer 22. února vrátil domů, Henry Cruger opět přijal hovor od svého oblíbeného reportéra z *Evening World*. Na novinářovu otázku, co míní o stavu vyšetřování, si Henry nebral servítky.